XVII. évfolyam 15. szám. Ára: 1 forint 1961. április 13

Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

Üzemi angyal

FELELŐSSÉG

Hiába minden, a főnököm, Verpeléti kartárs nem kedvel. Ha a fejem tetejére állok, és úgy dolgozom három ember helyett, akkor sincs megelégedve velem. Ha találkozunk, szúrós szemmel néz rám, és a fejét csóválja. Néhány héttel ezelőtt behívatott magához, és a szememre vetette, hogy Budapest nem elég tiszta.

– Úgy látszik, Krautschneider kartárs nem olvasta az újságban, hogy mindnyájan felelősek vagyunk drága fővárosunk tisztaságáért . . .

Mondtam, hogy én tudatában vagyok a felelősségemnek,

átérzem a felelősség súlyát, s mindent megteszek, ami tőlem telik: nem szórom el a lejárt villamosjegyeket, nem hajítom el a cigarettavégeket, nem szórom el az üres staniclikat, és héjastul eszem az amerikai mogyorót.

– Mégis piszkos a város – csóválta a fejét Verpeléti. – Ma reggel, amikor bejöttem a hivatalba, a Ló utca tele volt szeméttel. Az az érzésem – folytatta a főnököm –, hogy maga nem érez elég felelősséget ebben az ügyben. Könnyelműen veszi a dolgot, félvállról kezeli a kérdést, kampány-feladatnak tekinti . . . Nem lehetünk felelőtlenek, kartársam... Mi mindnyájan felelősek vagyunk Budapest tisztaságáért!

– Lipták kartárs is? – kérdeztem halkan, merészen.

Verpeléti felcsattant:

– Maga csak ne tolja át a felelősséget másra! Most magáról van szó és nem Liptákról! Egyszóval, kartárs, több felelősséget!

Néhány nappal később újra hívatott a főnököm. Már megint mi baja van velem? – morogtam, miközben kimásztam az aktahalmok alól, és utat törtem magamnak az asztalom előtt álló ügyfelek széles tömegében.

Verpeléti szemrehányó tekintettel fogadott. Íróasztalán ott hevert az aznapi újság.

– Közlöm magával – mondta vészjósló hangon –, hogy ma reggel a villamoson, egy tíz év körüli kislány azt mondta a barátnőjének a hátam mögött: Nézd, hogy tolakszik az a pacák! . . . Mit szól ehhez?

Mondtam, hogy fel vagyok háborodva.

– Nem elég! – harsogott a főnököm haragosan. – Nem elég felháborodni. Mi mindnyájan felelősek vagyunk a fiatalság neveléséért. S ez súlyos felelősség! Az a baj, hogy egyesek, mint például maga is, Krautschneider kartárs, megpróbálják leszűkíteni a felelősséget. Ez nem vezet jóra. Az előbb elmondott eset is azt bizonyítja, hogy magára semmit sem lehet bízni felelősséggel!

Dadogva azt feleltem, én tisztában vagyok azzal, hogy felelős vagyok az ifjúságunkért, megteszek mindent, szerény képességeimhez mérten: tegnap is felpofoztam a fiamat. Verpeléti nem volt megelégedve velem.

– Így nem leszünk jóban, kartársam, magában nincs elég felelősségérzet, s ha van is, nem él elég elevenen. Maga felelőtlen, Krautschneider kartárs, pedig mindnyájan felelősek vagyunk.

– Lipták kartárs is? – suttogtam összeszedve minden bátorságomat.

– Most magáról van szó! – kiáltotta a főnököm, és az asztalra csapott.

Egy-két nappal ezelőtt újra berendelt magához.

– Krautschneider kartárs, ez így nem mehet tovább – fogadott. – Mindnyájan felelősek vagyunk azért, hogy gyors, és zavarmentes legyen a közlekedés. De ezt csak akkor tudjuk biztosítani, ha az utasok, mint maga is, betartják a rendet, nem tülekednek, hanem sorba állnak, nem szállnak le a hátsó ajtón, csak elöl, ha az utasok . . .

Mondtam, hogy én mindent megteszek a zavartalan, gyors közlekedésért.

Verpeléti gúnyosan felkacagott.

– Nem látni. Éppúgy tolakodnak a megállónál, mint régen. Az a baj, hogy egyesek kibújnak a felelősség alól, vagy ha nem is bújnak ki alóla, de terhesnek érzik, mint például maga is, Krautschneider kartárs. S ez a baj. Nagyon nagy baj! Azt hittem, magában lehet bízni, hogy maga komolyan veszi a felelősséget, hogy magát át fogja hatni a felelősségérzet, de csalódtam. Értse meg végre, mi mindnyájan felelősek vagyunk a zavartalan, gyors közlekedésért!

– Lipták is?

– Liptákot hagyjuk ki, most magáról van szó, Krautschneider kartárs! . . . Ez az utolsó figyelmeztetés . . . Több felelősséget!

Tegnap Lipták egy órával később jött be a hivatalba, és hét órával előbb ment haza. Most várom, mikor hívat be a főnököm, hiszen mindenért én vagyok felelős . . .

Mikes György

3 BARTÓK-ANEKDOTA

Bartók Béla, akinek nyolcvanadik születési évfordulóját nemrég ünnepelte az emberiség,

szófukarságával egyedül állt a zsenik sajátságos világában is. Anyjával élt együtt, aki imádott fiát mindig az előszobaajtóig kísérte: ha ott valamit mondani akarna, legyen alkalma elmondani.

Egy reggel az elmenőben levő Bartók csakugyan megszólalt:

– Kérem, terítsen ma három személyre, – mondta az ajtóból visszafordulva anyjának. – Délben nősülök.

*

Egy újságnak arra a körkérdésére, hogy mikor kapta az első tiszteletdíját, Bartók így nyilatkozott:

– 1904-ben a Bárd Zeneműkiadó cégtől. Hogy mennyit, arra nem vagyok hajlandó visszaemlékezni. Úgy se hinnék el!

*

Németországi turnéján történt, hogy a berlini rádió Scherz nevű bemondója két műsorszám közt a stúdióban elaludt. A roppant önérzetes Bartók megvárta, amíg az ütemes szuszogás horkolássá kezd elfajulni. Ekkor

e szavakat kiáltotta a mikrofonba:

– Áthallási veszély! Vége az előadásnak!

Vasárnap, a mérkőzésen

Szegő Gizi rajza

– Nézd, milyen jól játszik a Honvéd!

Egy színházi este...

avagy: miért volt indokolt a potyajegyek megszüntetése

Szegő Gizi rajza

1. Szép frizurát kérek mester, kerül, amibe kerül...
2. Fő, hogy taxit tudtunk kapni!
3. Szünetben jól esik egy kis vermut...
4. Jó ez az étterem és nem is olyan drága...
5. Hazafelé már könnyebb taxit kapni...
6. Költséges este volt, de legalább ez nem került pénzbe!

Első nap a társbérletben

Erdei Sándor rajza

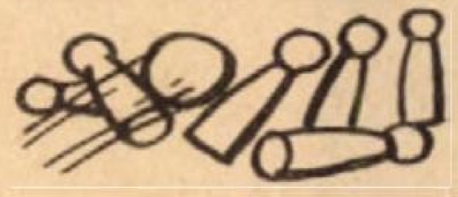
– Bocsánat a zavarásért, de mi lehet az: futómadár, négy betű, a második betű ó?

Pesti tudósítónktól

Az illető vállalat sportköre elhatározta, hogy tekepályát épít társadalmi munkában. Az építőmunka nagyon döcögött, s hozzávetőleges becslés szerint, 1983-ban számíthattak volna a tekepálya megnyitására ilyen iramban. Egy szép napon aztán a vállalat dolgozói megtáltosodtak, egymást tapostàk le a társadalmi munkában, s a tekepálya hetek alatt hipp-hopp elkészült.

Mi volt a magyarázata ennek a csodálatos munkakedvnek? A sportkör egyik vezetője megsúgta a titkot. Rávették a vállalat legnépszerűtlenebb, legjobban utált tagját, hogy szólaljon fel a tekepálya építése ellen. Megtörtént.

A mindent elsöprő munkaláz még aznap kitört.

Vannak óvatos emberek, akik sohasem szeretnek félre nem érthető pontos választ adni. Egérút nélkül egy lépést se!

Egy ismerősömet megkérdezték például, hogy hány gyermeke van. Az illető így válaszolt:

– Úgy kettő-három...

– Mit szólsz X. legújabb könyvéhez?
– Nagyon gyenge.
– Istenem! Nem adhat mást, csak mi lényegtelen!

f. l.

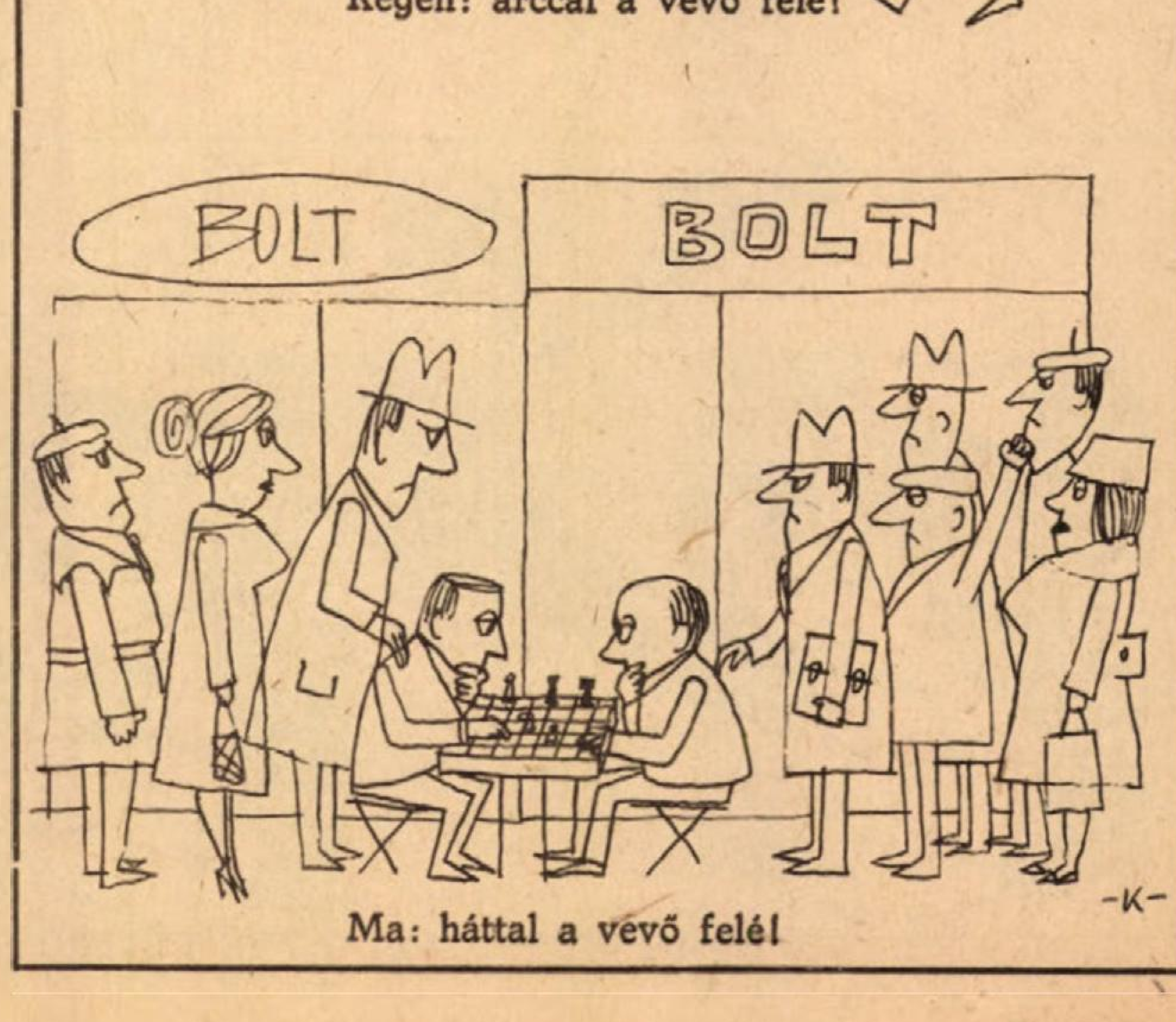

Vevőszolgálat

Kaján Tibor rajza

Régen: arccal a vevő felé!

Ma: háttal a vevő felé!

Igazságtalanság

Szegő Gizi rajza

– Hallott már ilyet? Megbuktattak lélektanból!

Költőfeleség

Balázs-Piri Balázs rajza

– Egy pillanatra, drágám! Krumplifőzeléket csinálok estére . . .

Mrnlcsak tragédiája

Mrnlcsak Bálint felcsapott színésznek. Szülei ellenezték, tehát az indulás jól sikerült, mert köztudomású, hogy a rossz útra tért fiú karriert szokott csinálni. Hősünk valóban szerepet kapott a világot jelentő deszkákon: a harmadik huszárt játszotta a János vitézben, a kiskunlacházi Czuczor Gergely színházban. Egy szép napon magához hívatta az igazgató, és így szólt hozzá:

— Nézze, Mrnlcsak, ilyen nevet nem lehet plakátra tenni. Válasszon egy jó magyar nevet, és akkor maga fogja alakítani a második huszárt.

Nemsokára Mrnlcsak felkerült Budapestre, a Kültelki Pepita Kabaréba, ahol egészen eredeti produkcióval, Chaplin-utánzással szerepelt. És ekkor felvette a Muronyi nevet. Andalogva álldogált a plakátoszlopok előtt, és élvezte a népszerűséget: „Muronyi Bálint nemzetközi utánzóművész." Jóleső érzéssel vette tudomásul a „nemzetközi" jelzőt, hiszen két esztendővel ezelőtt nővére látogatására teljes két hétig Kassán tartózkodott.

Csakhamar megszokta a Muronyi nevet, és álmaiban is mint Muronyi szerepelt, amikor világsikerről ábrándozott. De zavarta a magánéletében a Mrnlcsak név, néha maga sem tudta, hogy Mrnlcsak-e vagy Muronyi, és ezért elhatározta, hogy hivatalosan is elintézi névváltoztatását.

Felbaktatott tehát a 47. kerületi anyakönyvi hivatalba, és odalépett az illetékes asztalához. Poros aktacsomagok között könyökvédős, szemüveges bácsi ült. Bálint meghatottan nézte: mindig ilyen szerepet szeretett volna játszani.

— Névváltoztatás — szólt Bálint az ügyfeleket megillető dadogással.

— Én intézem. Ön behoz egy születési anyakönyvi kivonatot tízforintos okmánybélyeggel, továbbá kérvényt csatol 50 forintos bélyeggel, és megjelöl három nevet. A hatóságok döntik el, melyik név a legalkalmasabb az ön számára.

— De drága uram, én színész vagyok. Évek óta a Muronyi nevet használom. Így ismer az ország.

Eszébe jutott Kassa, a nővére.

— Így ismer a nemzetközi művészvilág. Nem volna valami megoldás, hogy a Muronyi nevet viselhessem?

— Volna — hunyorgott a bácsi. — Ön beírja a következő három nevet: Muronyi, Széchenyi, Kossuth. Mint tudjuk, Széchenyi és Kossuth védett nevek — marad a Muronyi.

Mrnlcsak hat hét múlva megkapta a döntést: Makóvári Bálint lett belőle.

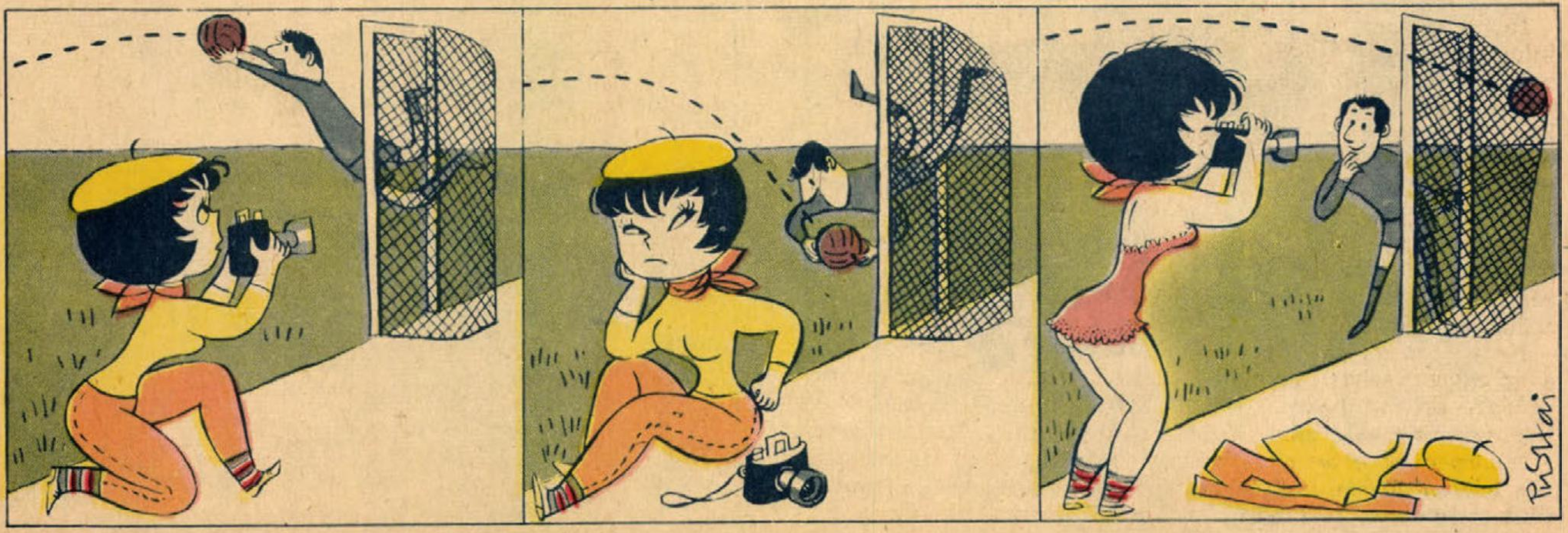
Nagyot sóhajtott, és belenyugodott a sors kifürkészhetetlen akaratába. A „Kacagtató Kamara Komédia" új műsorán már így szerepelt: „Makóvári Bálint, nemzetközi utánzó művész." Ismét csak Chaplint alakította a tőle megszokott rátermettséggel. Szokása szerint a szünetben álszakállal a büfébe lopózott, hogy meghallgassa a közönség véleményét. Izgatottan figyelt: két nő éppen a Chaplin-utánzatról beszélt. Az egyik így nyilatkozott:

— Ez a Makóvári nagyon gyenge volt. A múltkor láttam valami Muronyi nevűt a Kültelki Kabaréban, amennyivel az jobban csinálta!

Szuhay Balázs

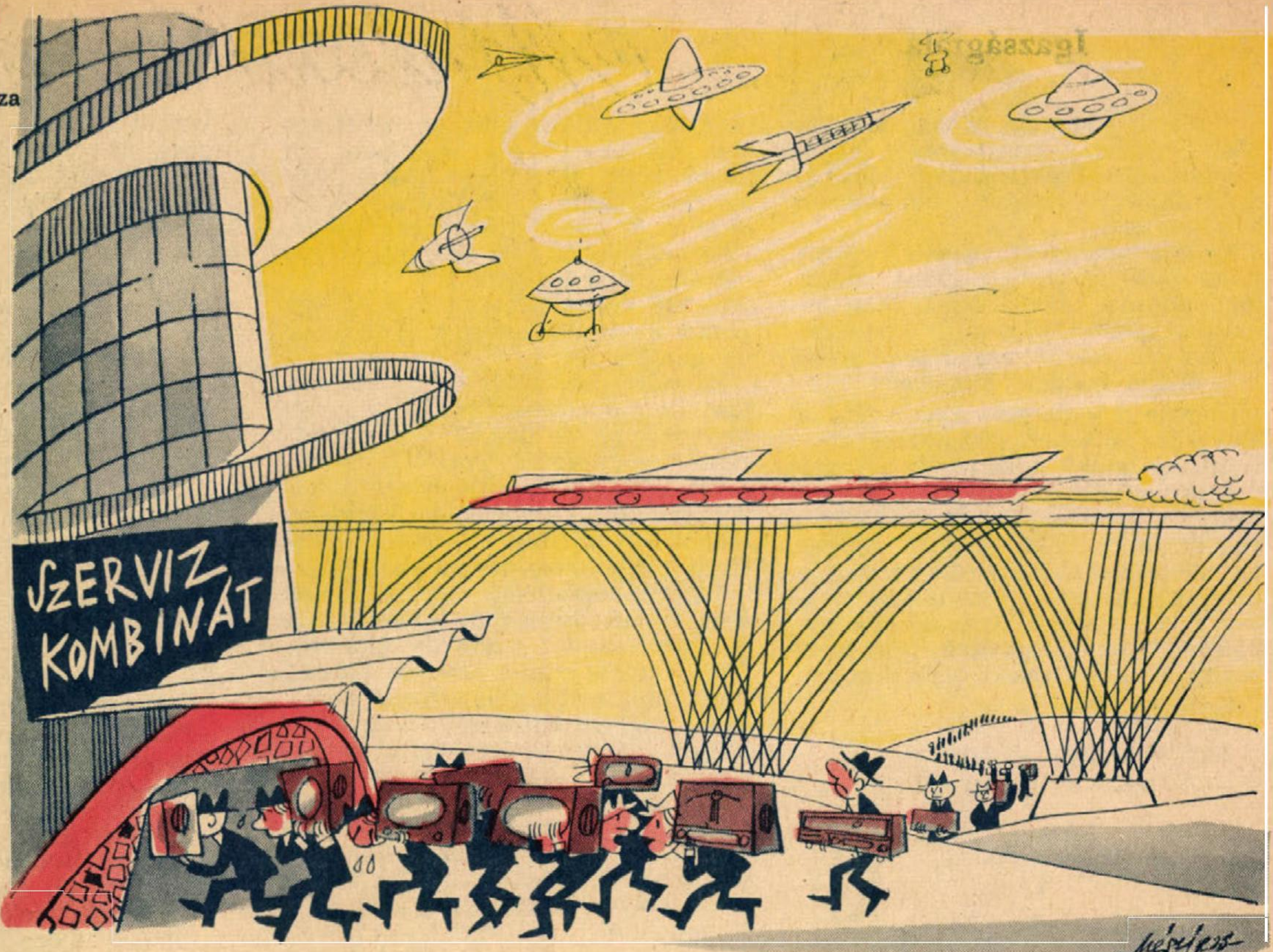
Jucika gólt akar fényképezni

Pusztai Pál rajza

Utópisztikus rajzunk

Mészáros András rajza

– És képzeld, ha majd egyszer házhoz is jönnek érte! . . .

A PATIKA

Barátom, egy külkereskedelmi vállalat dolgozója, nemrég tért vissza Londonból. Ő beszélte el alábbi élményét.

– Másfél évvel ezelőtt egy angol üzletember látogatott el Budapestre. Én kalauzoltam őt. Londonba való érkezésem másnapján felhívtam telefonon, és ő nagyon kedvesen meghívott vasárnapra, hampsteadi lakására. Kávéval, süteménnyel kínáltak, és kedélyesen beszélgettünk, amikor ijedt arccal bejött a szobába a felesége, és közölte, hogy a kisfiuknak láza van, nem magas ugyan, de orvosságot kellene hozni. „Ülj be a kocsiba" – mondta az asszony –, „és keresd meg az inspekciós gyógyszertárat."

Elkísértem őt. Útközben megmagyarázta, hogy vasárnap nagyon kevés gyógyszertár van nyitva, nem is tudja, hogy melyik, de majd megkérdezi a kerületi rendőrségen, ott tudják.

Így is történt. Vagy három kilométernyi utat tettünk meg a rendőrségig. Én tíz percig várakoztam a kocsiban, amikor ő végre megjelent, és nagy örömmel közölte, hogy megtalálta azt a rendőrtisztet, aki tudta, hogy melyik patika tart vasárnapi ügyeletet. „Kicsit messze van" – mondta ismerősöm –, „innen legalább tizenkét kilométer."

Negyedóra múlva odaértünk a gyógyszertárhoz, amelynek redőnye le volt húzva. „Nem tesz semmit" – közölte velem –, „bemegyek ebbe a nyilvános telefonfülkébe, és felhívom őket telefonon. Biztosan az emeleti helyiségben vannak."

Bedobta a pénzdarabokat az automatába, tárcsázott, és sugárzó arccal jött ki a telefonfülkéből. „Rögtön kinyitják" – mondta.

Öt perc telt el, amíg felhúzták a redőnyt, és londoni ismerősöm csakhamar megkapta a gyógyszert. Visszaültünk a kocsiba, és ő áradozni kezdett: „Figyelte, hogy milyen remekül megy nálunk minden? Ezt maguk is bevezethetnék Magyarországon! A rendőrség megmondta az inspekciós patika címét. Amikor odaértünk, telefonáltam nekik, mire rögtön felvették a kagylót, pedig a két szolgálatban levő gyógyszerész – mint nekem mondták – javában kártyázott. Lejöttek, és felhúzták a redőnyt. Ilyen előzékenység csak Londonban van!"

Barátom így folytatta élményének elbeszélését:

– Én megígértem neki, hogy közlöm a pesti illetékesekkel javaslatát, és megkérem őket, hogy ne jelezzék a gyógyszertárak bejáratánál az inspekciós patikák címét. Minek, hiszen a rendőrség úgyis megmondja, ha megtaláljuk azt a rendőrtisztet, aki erről tájékozva van. Javasolni fogom azt is – ígértem –, hogy a szolgálatos gyógyszertárakat ezentúl ne tartsák nyitva, sőt még a redőnybe se vágjanak rést, amelyen a gyógyszert ki lehet adni. Sőt, csengőt se tegyenek az ajtó mellé. Felesleges, hiszen csak egy nyilvános telefonállomást kell keresni, egy tantuszt kell valahol vásárolni, és akkor nyomban értesíteni lehet az ügyeletes gyógyszerészt. Az pedig kivágja az adut, vagy pedig bevág ötre, és már jön is.

Nem vette észre a gúnyt, talán idegen akcentusom volt az oka. Megkérdezte: „Maguknál minden patika ajtaján jelzik, hogy hol van ügyeletes gyógyszertár?"

Igennel válaszoltam, és ő tovább kérdezett: „Rés van a gyógyszertárak redőnyén? Csengetni lehet? Nem kell telefonálni?"

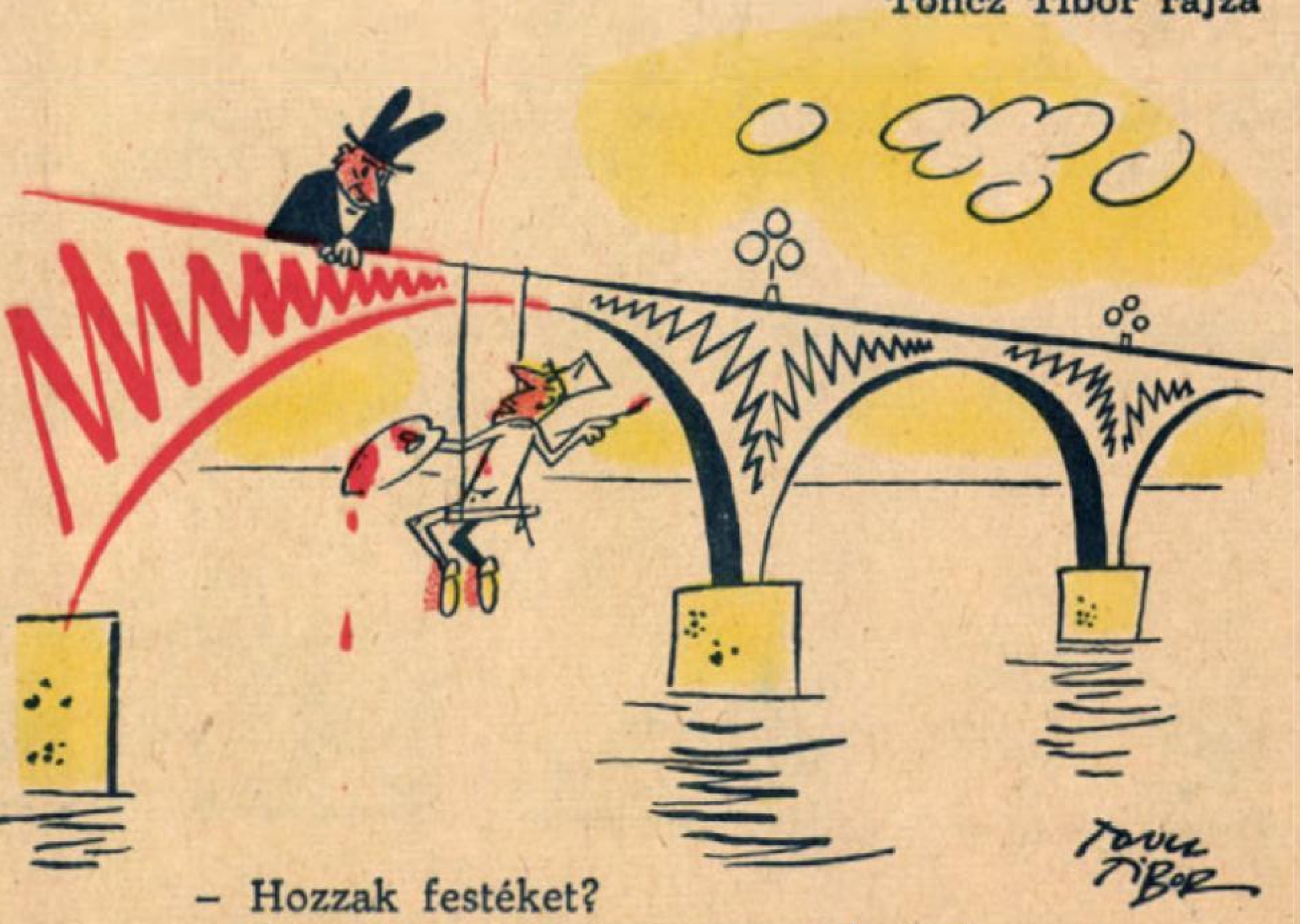
Nemet intettem. „Érdekes" – tűnődött. Közben tizenöt kilométernyi utat tettünk visszafelé.

Amikor megérkeztünk, jóakaratúlag megjegyezte: „Azért talán mégis megtarthatnák eddigi módszerüket. Az se rossz . . ."

Palásti László

Bőséges határidő

Toncz Tibor rajza

– Hozzak festéket?

– Nem bánom, hozzon egy tubussal . . .

A SZENT KÚT

— Fogd a tányért, lábast, vidd át Böske nénihez — parancsolt le anyám a padkáról, ahol Dörmögő Dömötör erdélyországi utazását böngésztem buzgalommal.

Nyújtóztam egyet, növekvő csontjaim zenéltek hozzá, mint mikor jég pattan a csizma alatt. Már indultam kifelé, lábosostul, tányérostul, amikor édesanyám utánam szólt:

— Aztán köszönd illendően!

Hogyne köszöntem volna, hisz a tányéron, lábasban disznótoros vándorolt asztalunkra. Így volt ez minden esztendőben. Böske néni, a szomszédunk ilyenkor kirukkolt jóságával, megmutatta a világnak, milyen az, ha özvegy C. Kovácsné háza táján perzselés illatozik. A kerten át mentem Böske nénihez. Kopogok a konyhaajtón. Csend. Benyitok, nem lelek senkit. A szoba ajtaját zörgetem, mikor végre hang:

— Tessék!

Benyitok nagy jónapottal.

— Te vagy az, Gábor fiam? Jaj, a

jóisten hozott! — nyöszörgi az ágyból, a felpofozott párnák alól. Leteszem a kék karimás tányért, meg a piros zománcos lábast az asztalra. Közeledem az ágyhoz.

— Csak nincs valami baj? — kérdem. — Mert nagy ok kell ahhoz, hogy a dél Böske nénit ágyban találja.

— Meglátogatott engem az úristen. Két napja nem tudok ételre nézni, olyan görcseim vannak. Kínomban kiharaptam a tollpárnát — s hogy igazolja a szót, rácsap a dunnára úgy, hogy a lúdpelyhek hóesést csinálnak a szobában.

Na, ennek fele se tréfa. Ha már kárt tesz az ágyneműben, bizony nagy baj lehet. Segítséget ajánlok rögvest, hogy megyek az orvosért.

— Mész ám, mindjárt megmondom, hová! — csattan fel. — Megértem ötvenhat esztendőt, de engem még doktor nem látott. Nem is fog! Itt csak Mária anyánk segíthet, a szent kút.

Járatos voltam a hittan ismeretében, de sehogy sem értettem, mi dolga szűz Máriának Böske néni gyomorfájásával. Magamban kuncogtam is egyet, mert megvilágosodott, hogy a bajt a disznótoros vacsoránál kell szimatolni.

— Ha istent ismersz, kimész egy pintes üveggel a szent kúthoz, hogy nyugvásom legyen.

Istennel már akkor sem találkoztam, de emberséggel igen. Így aztán fogtam a pintes üveget, s megindultam a segítségért. Tócsákat kerülgetve mentem végig a falun. A kovácsműhely kéménye a faluvégen komótosan pipázott. A műhely oldalánál megálltam, onnan szemléltem a hófödte dombokat, mert arra volt a szent kút. Ismertem történetét. A mondás szerint, amikor Jurisich Miklós megverte a törököt Kőszeg alatt, akkor itt, a fenyőerdő forrásánál megjelent szűz Mária, és könnyeket hullatott örömében. Igazán szép volt tőle, mert akkor úgyis kevesen gondoltak a magyarra. Aztán valamelyik Csekonits gróf kápolnát húzatott a szénsavas forrásnál, s azóta csodákról beszélt a nép. Hogy ott mindenki meggyógyul, meg hogy megokosodik. A negyven holdas Csöme Mihály fia, aki különben osztálysorsosom volt a negyedik elemiben, nagy butaságával ugyancsak látogatta a forrást. De azért a Csöme-gyerek megmaradt sült szamárnak, mert se betű, se szám nem maradt benne.

Így elmélkedtem a kovácsműhelynél, amikor rám kiabáltak:

— Gábor, gyere már, mutatok valamit!

Pista volt, a kovács fia. Megörültem neki. Így legalább nem volt gondom a szent kútra. Bementem a műhelybe.

— Idenézz, ez aztán az igazi — bökött szemével egy vastalpas szánra. — Én csináltam, gyere, próbáljuk ki!

Nem kellett kétszer mondani. A délutánt elütöttük csúszkálással, úgyhogy már este lett, mikor újra hónom alá került a pintes üveg. Vele a gond is. Mert valamit mégiscsak tenni kell Böske néni disznótoros állapotában.

Már a híd mellett kopogtattam a vékony kérgű jeget, amikor meggyorsítottam a lépések ritmusát. Egyenesen a kocsmaajtónak.

— Jó estét! — állok a pulthoz, ahol Jankovics bácsi decis poharakat mosott.

— Szikvíz kéne ebbe a pintesbe — teszem az üveget a pultra.

Jankovics bácsi följebb tolta szemüvegét, és nyomta a szódásüveget, hogy fröcskölt a pintes szája. Odaadja, s mondja: tizenkét fillér. Míg keresem a bekecs zsebében az aprópénzt, nem állhatja meg szó nélkül:

— Na, nálatok se lennék egér.

— Már miért nem? — csodálkozom.

— Mert felkopna az állam. Szikvizet vinni bor nélkül.

Tudom, holnap már beszéli a fél falu, hogy nekünk még egy deci borra se telik. De én megyek szaporán. A templom oldaláról átkerülök a másikra, mert úgy vélem, nem jó ilyen pogány dologban a szentek közelében járni.

Böske néni szobájában már ég a petrol-lámpa, mikor beállítok.

— Itt a víz — teszem az ágy melletti kasznira, aztán arrább húzódok a világosság elől.

Böske néni áhítatos hangon hálálkodni kezd, annyi égi áldást oszt ki rám, hogy Dáriusz királynak érzem

magam. Éjszaka álmomban is ezzel vesződöm, a nagy gazdagsággal, hogy kinek mit adjak. El is osztom igazságosan úgy, hogy szegény ember egy sem akad többet a világon.

A reggel már korán talpon talál. Moslékot viszek a malacnak, amikor favágást hallok a szomszédból. Odamegyek a kerítéshez — hát Böske néni aprítja a fát. Ahogy kapaszkodom a kerítéslécben, megreccsen. Észrevett.

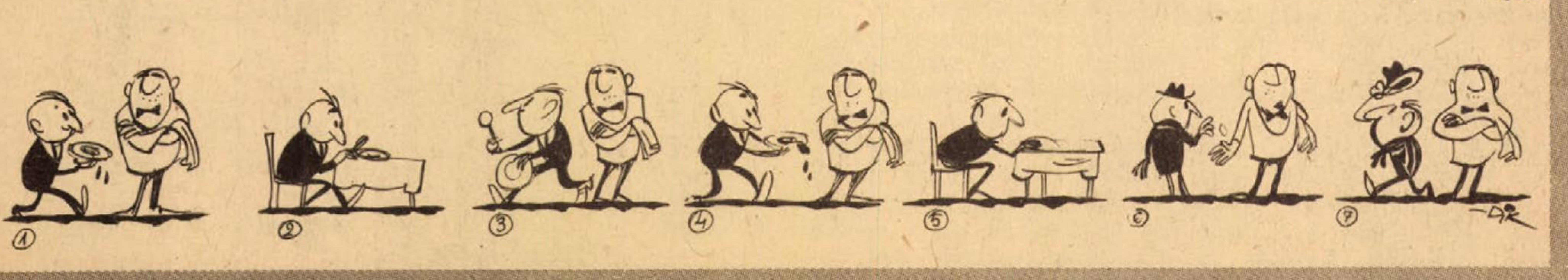
— Na, ugye, csodát látsz, Gabi fiam? Így segített a szent kút — húzza ki derekát úgy, hogy nem látszik harminc esztendősnél többnek.

Meg is ajándékozott két akkora fánkkal, hogy alig fért el tenyeremen. Kuncogva vittem haza. Úgy láttam, a fánk rózsaszín arca is mosolygott. De a szent kúti vízhozás igaz történetét Böske néni soha nem tudta meg. Jó is, mert biztos leszedte volna rólam a keresztvizet.

Tóth János

A tökéletes önkiszolgáló étterem

Sajdik Ferenc rajza

Ezt olvastuk...

Köszönjük szépen!

Az Esti Hírlap új magyar kisfilm elkészültéről számol be, „Az ezüstsirály nem indul" című rövid játékfilmről, s tudósítása végén bejelenti: *„A balesetveszély ellen küzdő filmet a nagyközönségnek is bemutatják!"*

Nagyon helyes! Szeretjük, ha filmjeink abból a célból készülnek, hogy azokat nézőközönség előtt is vetítsék.

Megtévesztő régiség

A Népszava érdekes leletről számolt be. Az Elbrusz lejtőjén a geológusok állítólag ősi, érc-olvasztó kemencét találtak, a primitív építménynek még a fa-csapja is előkerült.

Nincsen valami tévedés a dologban? Érc-olvasztó kemencéhez elég bohó gondolat lehetett fa-csapot alkalmazni, hiszen a fa gyúlékonyabb anyag a fémnél. Nem ősi kadarkás-hordóra leltek inkább a geológusok?

Nincsen mit, nincsen mivel...

A Magyar Horgász szerint a cápa igen ravasz hal. „... a horogra akadt cápa – írja – maga köré csavarja a zsinórt, s miután így befűzte magát, felfújja mellüregét, nincsen olyan nylon, mely ennek a nyomásnak ellen tudna állni." Szerintünk a cápák legnagyobb ravaszsága még külön abban rejlik, hogy hal létükre mellüreget tartanak fenn, s ezt talán nemlétező tüdejükkel felfújják...

Egészségtelen állás

Hírül adja a Magyar Nemzet, hogy az egészségügy terveiben szerepel „az üzemorvosok táppénzbe vételének szélesítése". Sajnálattal értesültünk az üzemi orvosok tömeges megbetegedéséről, de bízunk abban, hogy csupán az üzemi orvosok *jogkörének* szélesítéséről van szó.

Ösztönös művész

A Szabad Föld egy parasztszármazású festő életével ismerteti meg olvasóit, s leírja, hogy a művész *„26 évvel ezelőtt látott meg munka közben egy művészt, s akkor kapott kedvet a festészethez. 1930-ban már a Műcsarnokban is kiállították egyik képét."* A kiállított képet igen kedvetlenül festhette meg a művész 31 esztendővel ezelőtt, ha csak most 26 éve kapott kedvet a képzőművészethez...

Agronómiai tévedés

Az Esti Hírlap örömmel írja, hogy „Az üvegházakban a paradicsom apró, sárga virágai gyúlladtak ki – érik a paradicsom!"

A virágzástól a gyümölcsérés még messze van. A hírt bizonyára egy lecsókedvelő fogalmazta meg.

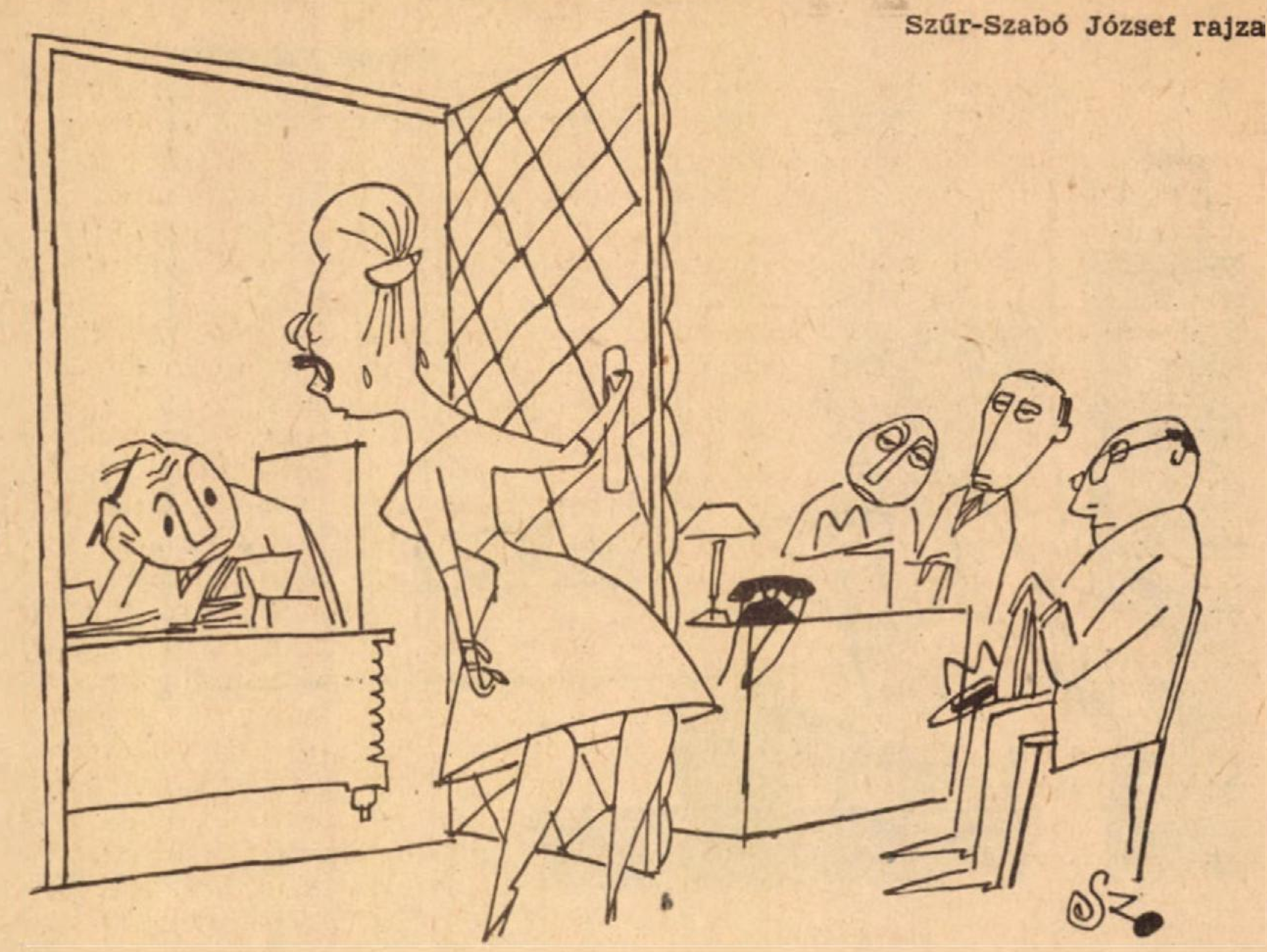
Dr. Árgus

Hogyan kell betörőket elhárítani?

Az amerikai Salt Lake Cityben Mrs. Connie Johnson rémülten telefonált a rendőrségnek, hogy betörő van a házban. A helyszínre riadóautóval kirobogott rendőrjárőr, többszöri felszólítás után, könnygázbombát dobott a ház padlására, majd felgyújtották a házat, és a romok átvizsgálása után jelentették: „Nincs betörő a házban!"

Tanul a főnök

Szűr-Szabó József rajza

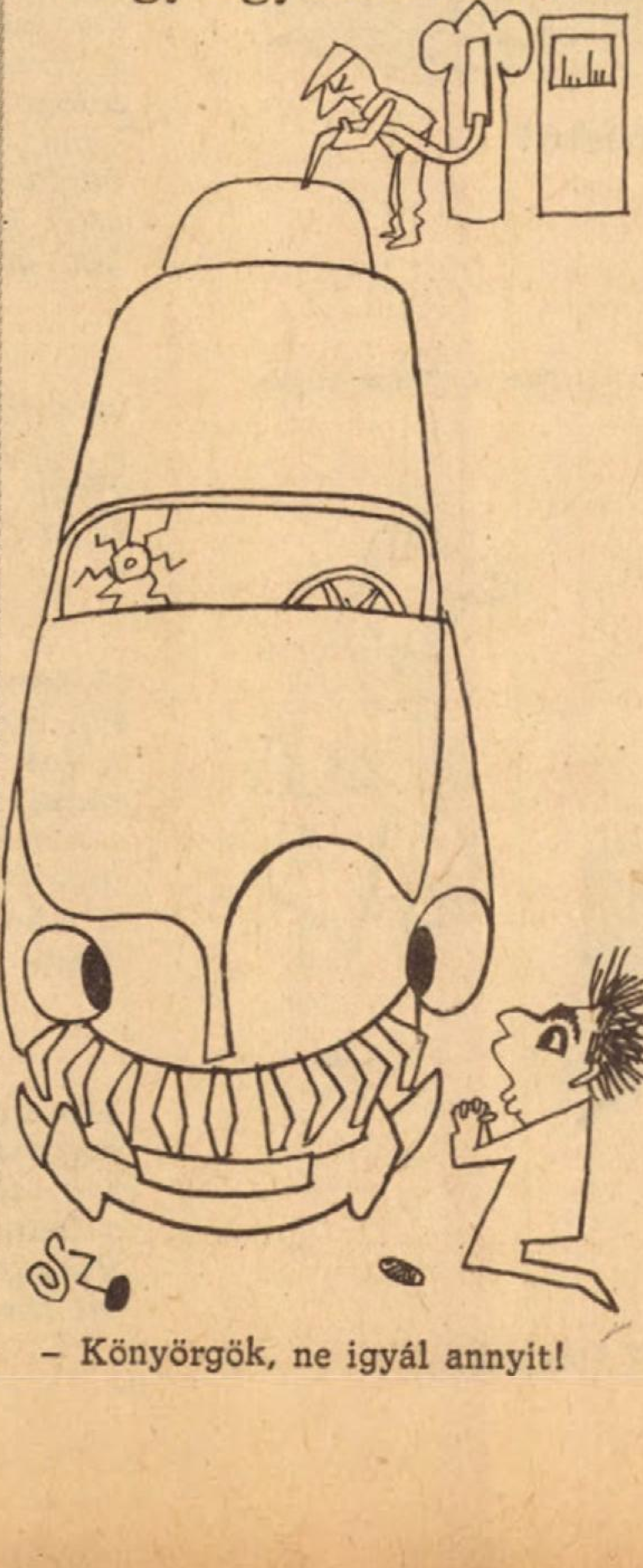
– Aki meg tud oldani szöveges számtanpéldákat, bejöhet!

A költő és a múzsa

Sajdik Ferenc rajza

Nagyfogyasztású kocsi

– Könyörgök, ne igyál annyit!

Énekestehetség-kutatás

Nagymama-gond

Pusztai Pál rajza

Itt a primőr-idény

Vasvári Anna rajza

– Mondd, miből telik a Kovácséknak retekre?

Zöldvendéglőben

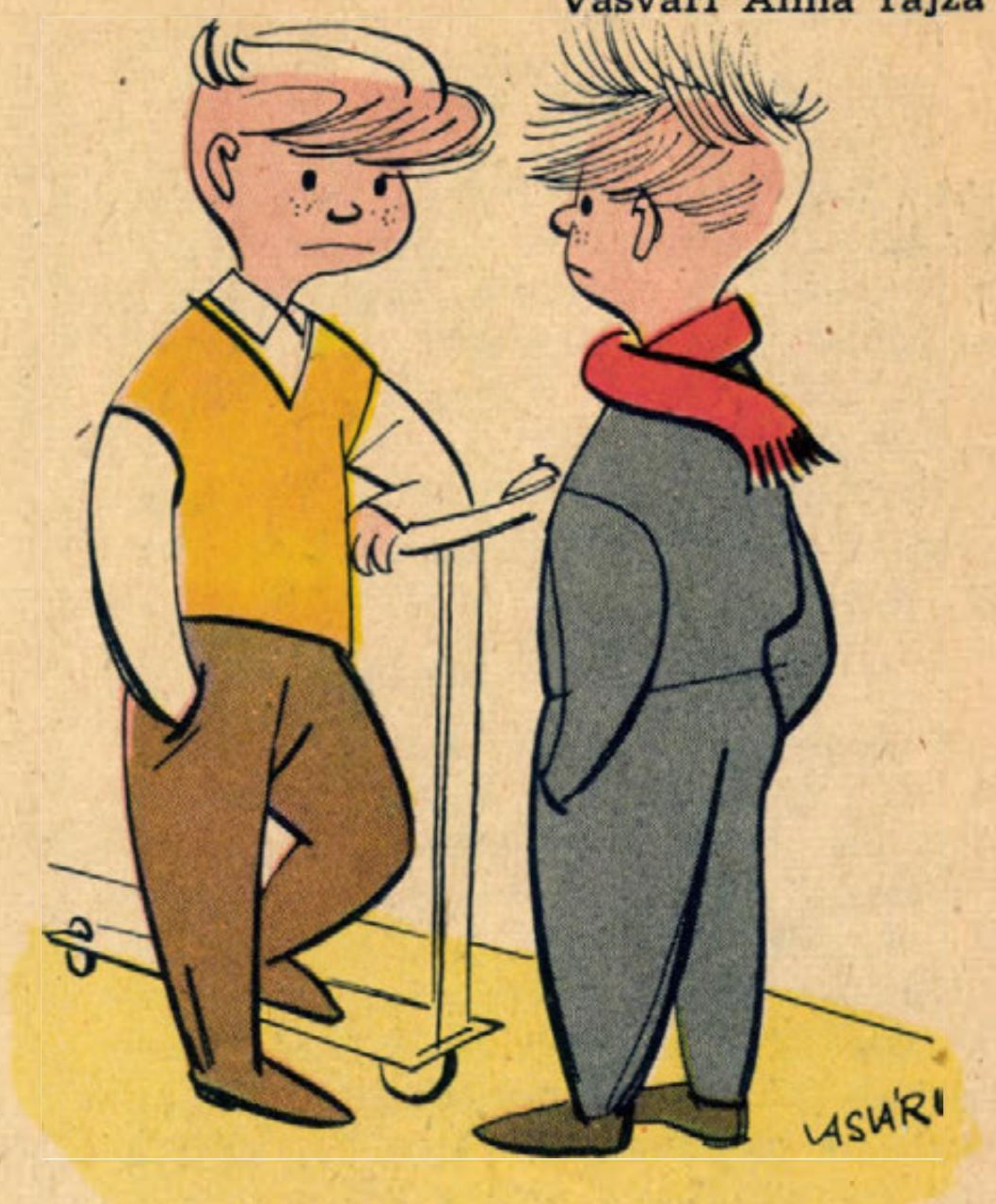
Toncz Tibor rajza

Pincér: Sör nincs!
Vendég: Akar egy pohárral? Hoztunk!

Utat vesztett felnőttek

Vasvári Anna rajza

– Tudod, ezzel a háború után felnőtt nemzedékkel sok baj van . . .

Napló-jegyzetek

A vadász

Úgy ismeri az erdő életét!
Egész este az őzekről mesélt.
Szinte láttam már, hogyan játszanak
napos tisztáson, mohos fák alatt.
Hogy szeretheti őket! Legkivált
az ügyetlenke jámbor őz-gidát.
Míg beszél, arcán átsüt az öröm.
Megkérdem végre, mi a mestersége:
— Őrzi az őzet? — Dehogy! Lelövöm!

A szép hajósné

A szép hajósné utálta a kártyát,
egy játékot kedvelt: a zálogosdit,
melynél végül a tárgyakat kiváltják,
s persze csak csókkal. Majdnem minden este
zálogoztunk. Szomorkodott szegényke,
hónapokra odavolt a férje,
várta vissza, mert igazán szerette,
csók közben mindig lehunyta szemét,
úgy gondolt a messzi tengerekre.

Ló-erő

A sofőr lehúzta az ablakot,
s cifrán, hangosan kikáromkodott.
Hogy ez nem illik? S nekem igazam volt?
Ő ló-erővel méri még a rangot.

Pusztai búcsú

A mennyei s a földi hatalom
ide csak jeles ünnepnapokon
küldi követét. Most is egy fogat
indul már, viszi el a papokat
s két rendőrt hoz majd. Így a föld s az ég is
biztosítja a búcsú szelídségit.
A szövetkezet két jó lova nyargal,
istent és császárt szolgál egy fuvarral.

Erdei séta

Tán egymást ették volna meg,
hogyha én arra nem megyek.
Így szétváltak s csak álltak ott,
a leány hátat fordított.
Ballagtam tovább az úton,
mi történt aztán, nem tudom.

Sipos Gyula

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Itt van, felség, egy új spájz Anglia részére!

LOGIKA

— Higgye el, nem bírom tovább ... — kezemet szorongatta, miközben nagy kövér könnycseppek gördültek végig az arcán. — Nem bírom ... Este késön jár haza, s amikor meg merem kérdezni, hol volt, még neki áll feljebb! Mi közöm hozzá, azt mondja! Mondja? Ordítja. Durva, goromba, nemrégiben meg is ütött. A fizetését hol hazaadja, hol nem. Soha egy színházba, moziba vagy hangversenyre el nem visz. De még üzemi rendezvényre sem, azzal a kifogással, hogy feleségeket nem szabad vinni. Soha egy kedves szó, egy gyengéd simogatás. Mások dicsérnek, hogy milyen jól nézek ki, ő észre sem vesz, egyszerűen keresztülnéz rajtam, mint az ablakon. Lehet rajtam a legszebb ruha, viselhetem a legdivatosabb frizurát, meg se látja. Ha beteg vagyok, nem törődik vele, nem ápol, meg se kérdi, mi van velem. Sőt, megkívánja, hogy akkor is meglegyen a vacsora, a tiszta ruha, a rendes lakás. Soha nem segít otthon, pedig én is dolgozó nő vagyok. Minden este meleg vacsorára tart igényt! Miközben én a második műszakot gyúrom, újságot olvas. És még zavarni sem szabad olyankor! Próbáljak szólni hozzá! Csak annyit mondhatok önnek, egy zsarnok! Egy tirannus! Egy szörnyeteg! Nem bírom, higgye el, nem bírom tovább ...

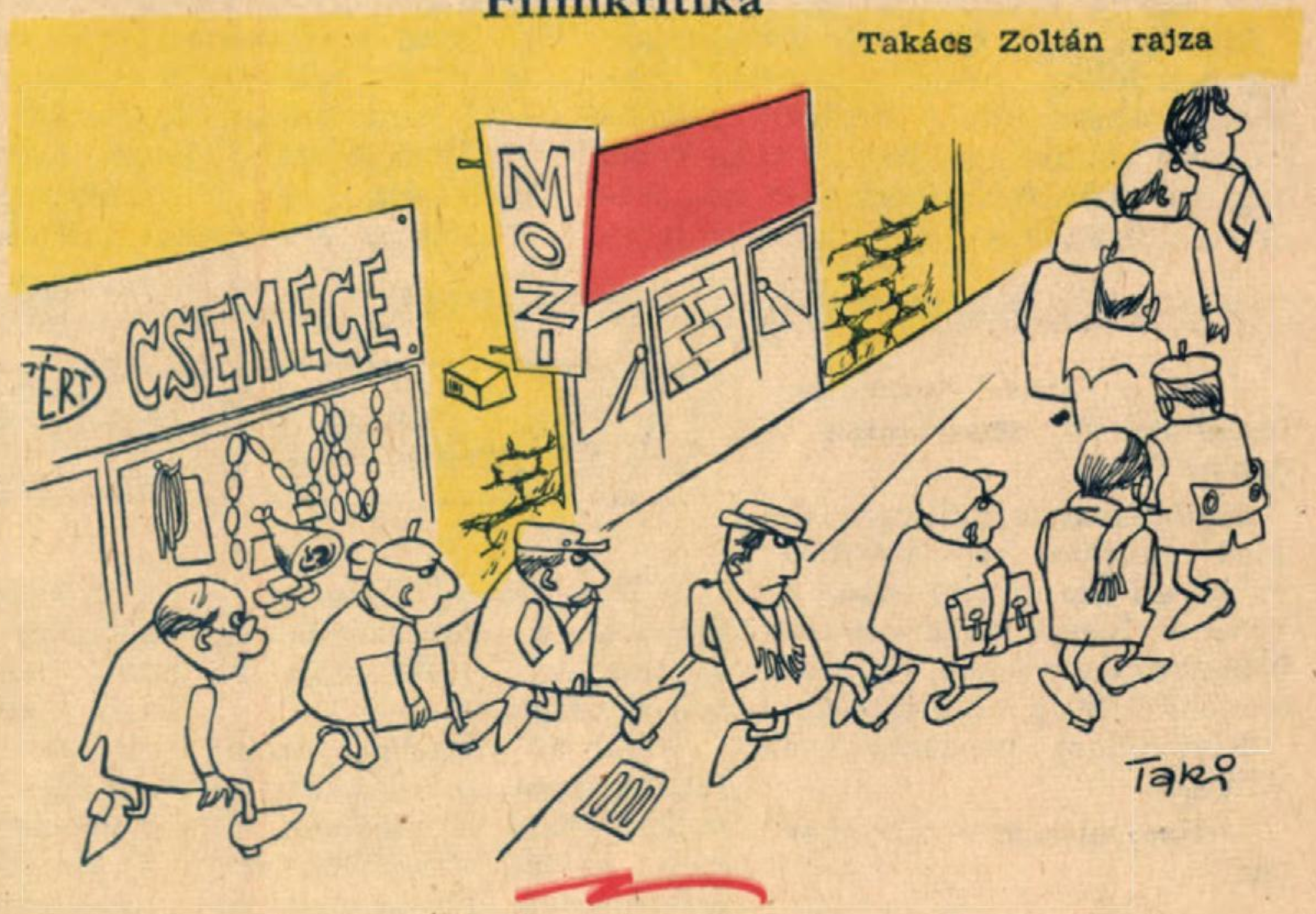
— Nyugodjék meg — mondtam rendülten —, amint megszabadul tőle, fellélegzik. Meglátja, a válás után talpra áll testileg, lelkileg ...

— Megszabadulok? ... Válás után? ... — kérdezte csodálkozva. — Ki akar elválni? ... Eszem ágában sincs! Hiszen szeretem!

F. Kovács Klára

Filmkritika

Takács Zoltán rajza

Küszöbön az ember űrutazása

Vasvári Anna rajza

– Ballag már az űrutas, tovább ... tovább ...

KÖZKÍVÁNAT

Egy napon Kabócza Lajos, a Talpra Magyar Cipőgyár igazgatója borongós arccal fordult főkönyvelőjéhez:

— Én mondom magának, hogy mi csak sötétben tapogatózunk. Csináljuk, csináljuk a cipőket, nem mondom, egyik-másik takaros kis lábbeli, de közben fogalmunk sincs arról, hogy mit kíván a fogyasztó. Minden fejlődik, maholnap embert lövünk fel a Marsba, mi pedig branzol-perspektívában tespedünk, ahelyett hogy feltennénk a kérdést: hogyan tovább? Elszakadtunk a tömegektől, begubóztunk, miközben odakint dörömböl az élet.

A főkönyvelő sokáig hallgatott, majd így szólt:

— Kérdezzük meg a tömegeket!

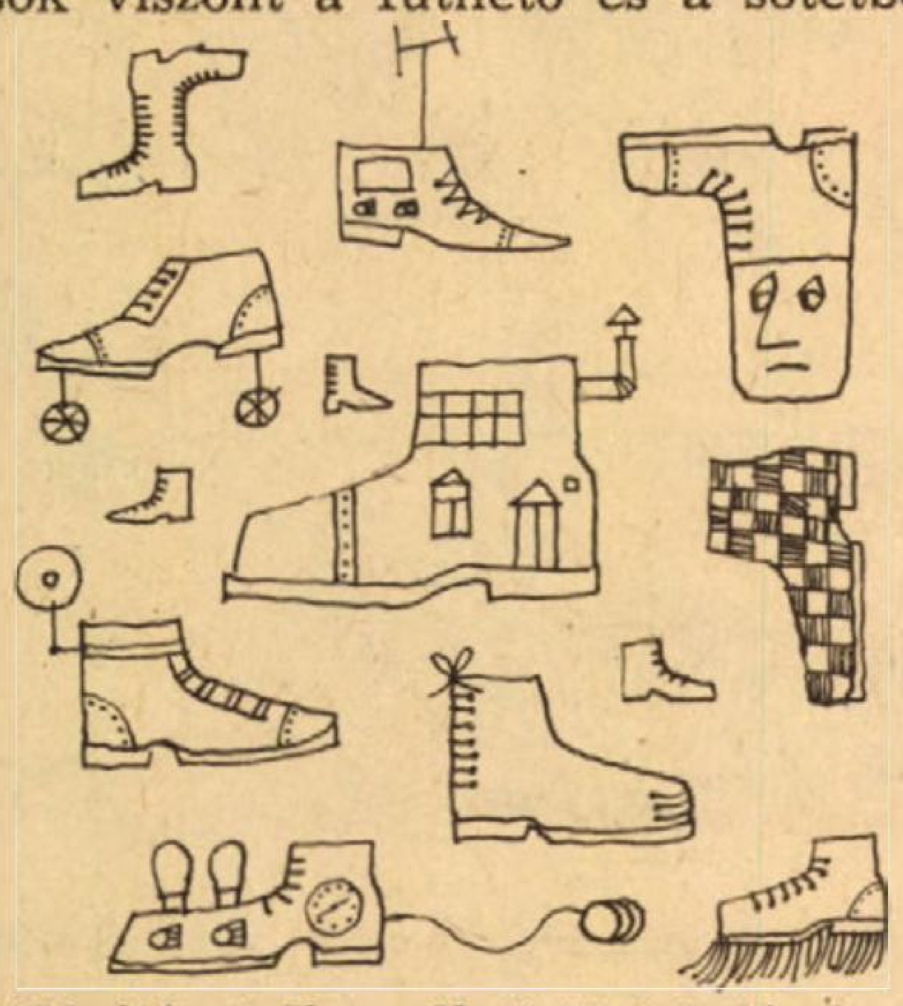
— Hogyan?

— Tegyünk kérdőíveket a cipőkbe. A beérkezett válaszok alapján aztán tudjuk, mihez tartsuk magunkat.

Az ötletet hamar követte a megvalósulás. Gondosan megfogalmazták a kérdőívet. Többek között ilyen kérdések szerepeltek rajta: Meg van-e elégedve a cipők jelenlegi formájával? Női vagy férfi cipőben jár szívesebben? Csikorogjon vagy ne csikorogjon a cipő? Kit szeretne vele megrúgni? Milyen legyen a cipő orra? Hegyes? Tompa? Pisze? Kampós? Mit vár a cipő jövőjétől? Milyen egyéb kívánsága van?

Minden pár cipőben elhelyeztek egy kérdőívet, majd izgatottan várták a válaszokat. A kitöltött kérdőívek olyan tömegekben érkeztek be, hogy a gyár felfüggesztette munkáját, a dolgozók a kérdőíveket dolgozták fel. A válaszok kiértékelése valószínűleg néhány évig még eltart, a gyár vezetősége a válaszok közül néhány érdekesebbet máris nyilvánosságra hozott.

Kiderült, hogy egyesek kárhoztatták a gyár vaskalapos konzervativizmusát, és követelték, hogy gyártsanak fejre húzható cipőt is, mint azt nyugaton már régóta csinálják. Követeltek olyan cipőt is, amely önmozgó, tehát megkíméli viselőjét a járás fárasztó mozdulataitól. Néhányan ehető cipőt reklamáltak, mások viszont a fűthető és a sötétben

világító cipők mellett törtek lándzsát. Néhány természetkedvelő a cipőgyártás beszüntetését követelte, s „Vissza a természethez!" jelszóval a mezítláb való járás előnyeit ecsetelték, ami sokkal tartósabb, mint a cipőben történő járás. Egyesek kifejtették, hogy a szenvedés megnemesíti az embereket, szükséges tehát a cipőknek kisebb méretekre való áttervezése, ami által mindenki néhány számmal kisebb cipőben kénytelen járni. Voltak, akik a csendrendeletre való tekintettel a hangtalan cipők gyártását javasolták, megint mások úgy vélték, hogy a csikorgásmentes cipő romboló hatással van a jellemre, mert alattomos lopakodásra csábítja viselőjét. Akadtak olyanok is, akik igazságtalannak tartották, hogy egyeseknek nagyobb cipő jusson, mint másoknak, követelték tehát, hogy csak egyféle nagyságrendű cipőt gyártsanak. Ami az egyiknek jó, az jó kell, hogy legyen a másiknak is. Egy türelmetlen cipőviselő azt kívánta, hogy mindjárt lyukas talppal gyártsák a cipőket, ne kelljen hónapokig várni addig, amíg kilyukad a cipő. Volt, aki panaszkodott, hogy kényelmetlenné teszi a cipőt, ha kérdőívet helyeznek el benne. Javasolta, hogy inkább pénzt tegyenek a cipőbe, ez szorosabbá tenné a cipőgyártók és a cipőviselők közötti kapcsolatot.

Érkeztek javaslatok zenélő cipőre, szétszedhető és bárhol összerakható cipőre, fagyálló cipőre, silózható cipőre, magasabb zsírtartalmú cipőre, lófogatú cipőre, a hangnál gyorsabb cipőre, elektronikus cipőre, fotocellás cipőre, vitaminos cipőre, gyűrhetetlen cipőre, mérgezett cipőre, tranzisztoros cipőre, dieselesített cipőre, kávéízű cipőre stb., stb.

Nem csoda, hogy Kabócza Lajos elégedetten dörzsölte a kezét:

— Végre ismerjük a közönség ízlését!

Feleki László

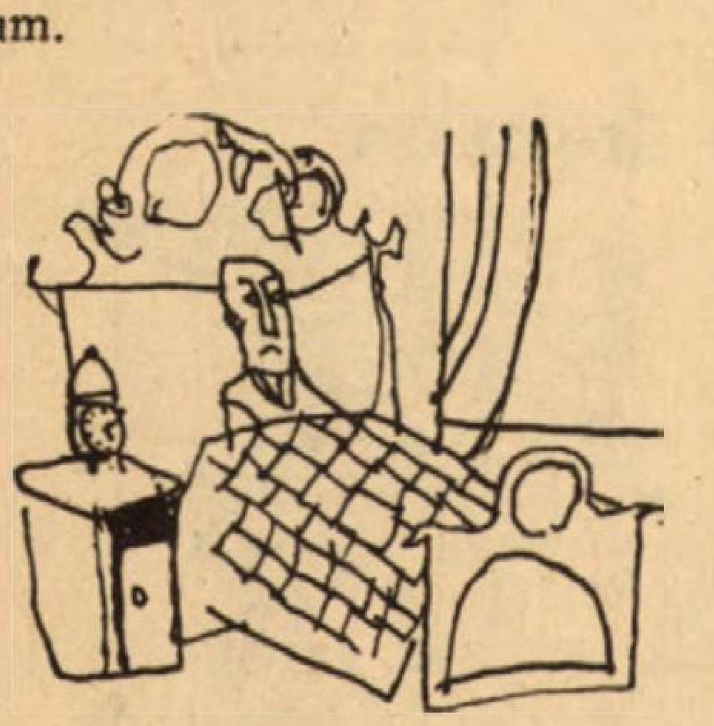
aludjatok jól, felnőttek!

– Mi a panasz – kérdezte jóságosan és sematikusan a doktor bácsi.

Bizalommal fordultam a jóhírű orvoshoz, régi barátom, és semmi esetre sem fogad el pénzt a vizitért. Minden esetre bebiztosítom magam, és nem is ajánlok fel honoráriumot.

Kinyitottam a panaszkodások zsilipjét.

– Nem alszom – siránkoztam.

– Korunk betegsége – válaszolta a bölcs doktor. – Szerencsére sok mindenre lehet fogni: tavasz, felfokozott munka és szórakozás, kozmikus sugarak. Az álmatlanságon könnyen segitünk, hála gyógyszeriparunk fejlettségének.

Megdöbbentem.

– Nem szedek altatót! – mondtam a laikusok fölényes botorságával. – Az altató felőrli az idegeket.

– Az én idegeimet őrölöd fel, ha ilyen csacsiságokat beszélsz! Majd kipróbálunk néhány altatót, meglátjuk melyikre reagál jobban a szervezeted. Remek készítményeink vannak. Itt van a „Szunditol", amelytől ragyogóan lehet szunditani, a „Szenderecin", amin édesen elszenderedsz, a „Hortyomicin", amitől dallamosan hortyogsz és végül a „Durmotol". Ettől lehet csak igazán durmolni!

Gondosan megvizsgált, mert a potyabetegek nagyon igényesek – aztán felírta a receptet.

– Tessék! Lefekvés előtt félórával vegyél be• egy fél szemet. Félóra múlva úgy alszol, mint a bunda.

Nem tudom, miért mondott pont bundát. Nyilván a tudománynak sincsenek újabb hasonlatai.

Este izgatottan nyitottam ki a gyógyszeres dobozt. Meglepetésemre csupa egész pasztilla volt benne, fél egyetlenegy sem akadt. Hogyan fogom ezt megfelezni? Próbáltam ollóval, bicskával, konzervnyitóval. Nem ment. Végül a kés fokát a pasztillára illesztettem, és hatalmasat sújtottam rá egy kalapáccsal. Az altató porrá lőn. Kiszámítottam, mennyi fele! meg fél adagnak, és megfelelő ünnepélyességgel bevettem. Ettől kezdve figyeltem az órát. Pont fél tizenkettő, éjfélkor kell bekövetkeznie a jótékony álomnak.

Szüntelenül az órát néztem: még húsz perc, még tizenkilenc, még három, még egy... Most! A rádió pontos időjelzést adott, éjfél van, kedves hallgatóink, és én éberebb voltam, mint valaha. Mi ez? – méltatlankodtam, hát már az orvostudományban sem lehet bízni? Aztán valahogy mégis elszenderedtem, elszundítottam, eldurmolgattam, és reggel az ébresztő óra tapintatlan zörejére ébredtem. Ásítottam. Ásítottam az utcán, az autóbuszban, a hivatalban.

Szemrehányások özönével ostromoltam doktoromat a délutáni rendelésen.

– Kérlek szépen, éjszaka egyáltalán nem hatott. Délelőtt aludtam el a munkahelyemen.

– Na látod! – bólintott bölcsen.

Mint már említettem, nem

vagyok fizető beteg, és így megengedhettem magamnak, hogy megmondjam a véleményemet.

– Ide hallgass, drága barátom! – szóltam szigorúan. – Nincs többé szükségem a kuruzslásaidra! A munkahelyemen a te gyógyszereid nélkül is tudok aludni.

Stella Adorján

És mondja-édes?

Ha megkérdezték Kajetán Tóbiást, a 23 526. Közért gyümölcs- és zöldségeladóját: – És mondja, édes ez a szőlő? – meggyőződéssel vágta rá: – Mint a méz! – Ha afelől faggatták, friss-e a burgonya, nyomban kijelentette, aznap szedték ki a földből. Ha meg akarták tudni véleményét, elég puha-e a körte, menten kész volt a válasz: mint a vaj!

Évekig szolgált így ki Kajetán Tóbiás anélkül, hogy a legcsekélyebb kétely támadt volna lelkében viselkedésének helyességét illetőleg. Egy nap azonban ősz öreg ember jelent meg álmában, és szúrósan ránézve, e szókra nyitá ajkát: – Kérem a panaszkönyvet! Kifogás merült fel ellened!

– Miért? – kérdezte igazának tudatában méltatlankodva Kajetán. – Nem vétettem semmit.

– Nem? – reccsent fel megvetően hahotázva az agg. – És a megkárosított ve-

vők ezrei?! Akiknek a savanyú szőlőre azt mondtad, hogy édes? Az állott zöldségre, hogy mai? A poshadt spenótra, hogy friss, mint a fű?! Kajetán, Kajetán, bánd meg bűneidet, és szállj magadba! – harsogta az aggastyán, majd elenyészett, mint a cigaretta füstje.

A 23 526. Közért bolt eladóját mélyen elgondolkoztatta az álom, és rádöbbentette magatartásának alapvető helytelenségére. Eltökélte, hogy ezentúl hazugság nem hagyja el ajkát. Már aznap reggel, midőn az első vevő e kérdéssel fordult hozzá: – És mondja, jó ez a dió? – némi megfontolás után így szólt: – Ez a dió speciálisan túl korai szedés, és mintegy húsz-huszonöt százaléka avas. – Az illető természetesen vásárlás nélkül távozott.

Még a nap folyamán több vásárlót felvilágosított, hogy a bab keménysége oly mérvű, hogy azt több órás főzés sem lágyíthatja meg; az alma férges, olyikban még két kukac is található, és hogy a karfiol egyhetes.

Este az igazlelkű emberek nyugalmával hajtotta üdítő álomra fejét, mint akinek semmi turpisság nem terheli lelkét.

Az elkövetkező időben Kajetán Tóbiás tovább haladt a megkezdett úton. De íme, feltűnt neki, hogy mind kevesebben veszik igénybe szolgálatait. Népszerűtlenné kezdett válni a vevők között. Az a hír alakult ki körülötte, hogy kellemetlen, okvetetlenkedő fráter. Egy nap még a főnöke is elővette, és fejére olvasta, hogy többen panaszkodtak rá helytelen kiszolgálási módja miatt, és felszólította, változtasson viselkedésén.

Kajetán aznap éjjel álmatlanul forgolódott ágyában, és vitatkozott a láthatatlan ősz öreg emberrel. – Látod, látod – mondotta neki –, méltánytalanul vádoltál, mert ha a vevők azt kérdik tőlem, hogy friss-e ez a répa, nem az igazságot akarják hallani, hanem azt, hogy friss, mint a harmat.

Másnap reggel, midőn az első vásárló érdeklődött: – És mondja, édes-e ez a füge? – a készséges és azonnali válasz így hangzott: – Mint a méz!

És midőn utána Kajetán Tóbiás megkóstolta a fügét, szinte sajnálta: valóban, édes volt, mint a méz...

Kertész Magda

Történelmi alku Algériában

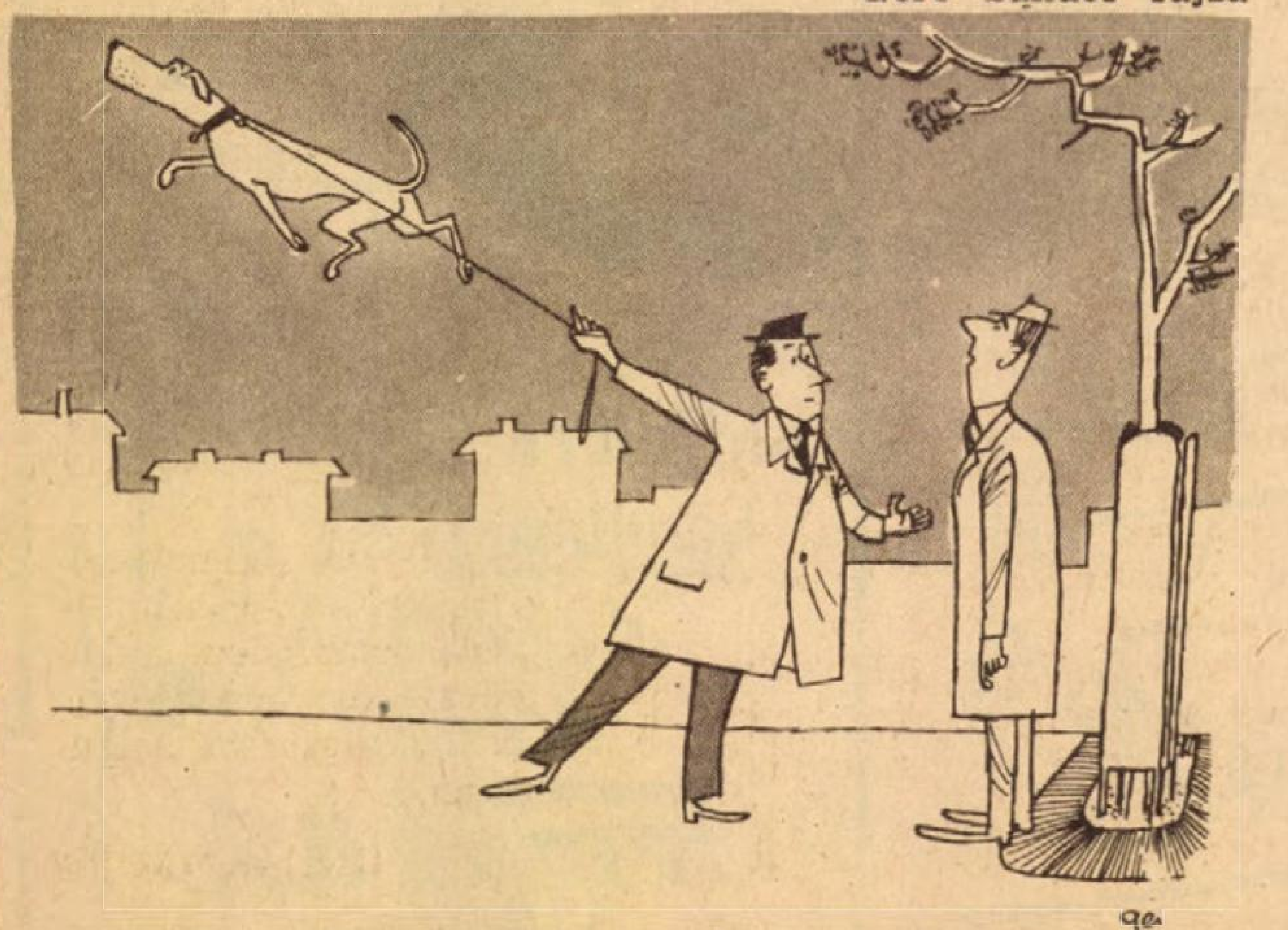

– Most vegye meg, elnök úr, mert évről évre nagyobb lesz az ára!

(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

Magasratörő kutya

Gerő Sándor rajza

– Fejébe szállt a dicsőség, mindig arra akar sétálni! ...

Nyugat-Berlinben

Hegedűs István rajza

Futóismeretség

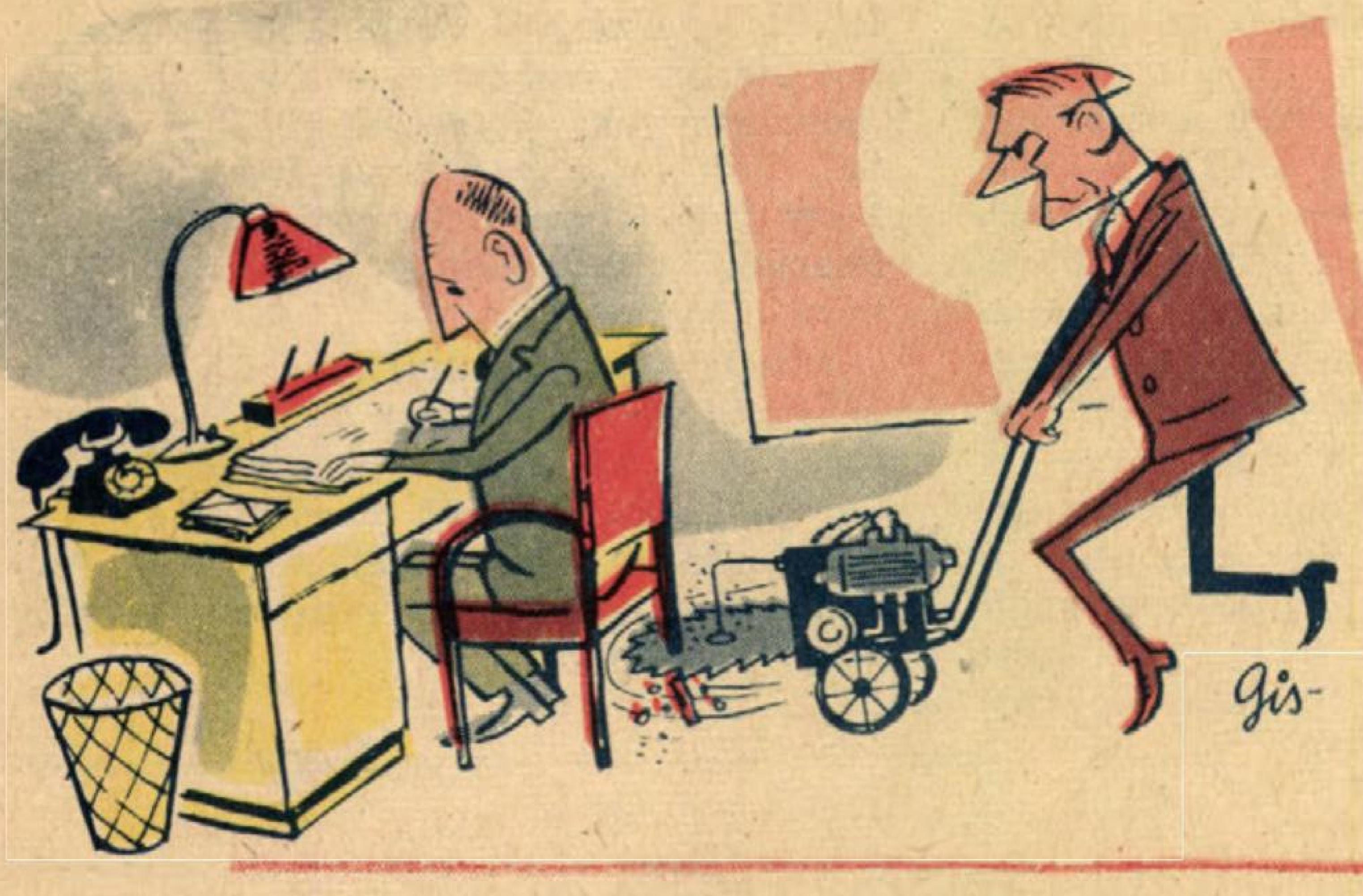
Gondos szülők

Erdei Sándor rajza

– Mégiscsak jobb így, hogy a gyerekek szem előtt vannak! . . .

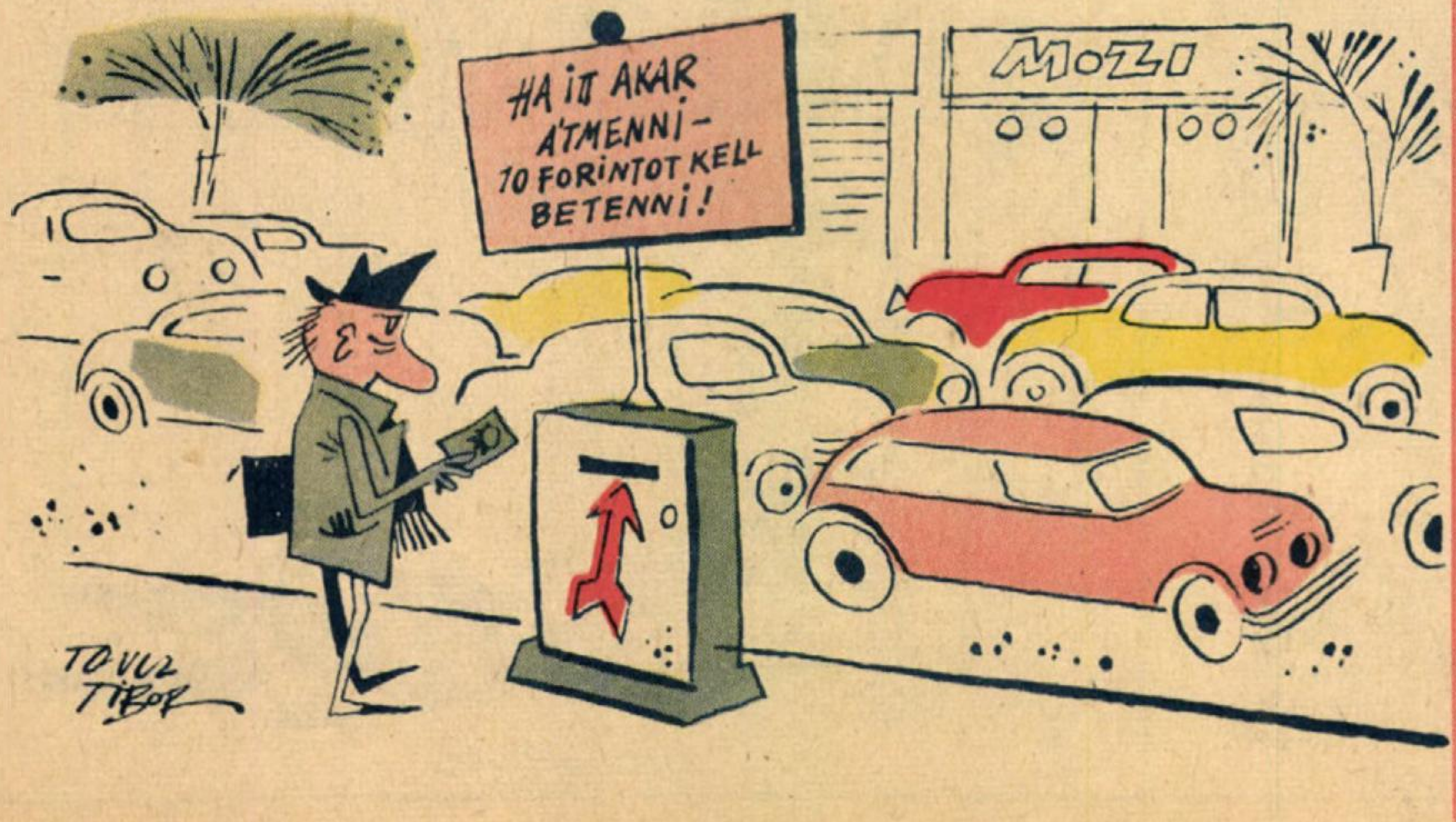
A technika haladása

Szegő Gizi rajza

Kihágás-automata

Toncz Tibor rajza

Ludas Matyi megmagyarázza

Hogyan lehet, hogy egyes amerikai köröket megbotránkoztatja a németek fegyverkezése?

Még a háború előtt történt, hogy egy mulatós kedvű pesti író néhány napot Bécsben töltött. Amikor hazafelé indult, és a reggeli órákban szállodai számláját rendezte, a portás udvariasan megjegyezte:

– Remélem, jól érezte magát nálunk.

– Egyáltalán nem éreztem jól magam – felelte az író. – Éjszakánként a nagy lárma miatt nem tudtam aludni.

– Nem értem, kérem, hát ki lármázott?

Mire az író rezignáltan felelte:

– Én.

Miért hangoztatják az imperialista hatalmak, hogy az általuk támogatott, elmaradt országokban emelkedik az életszínvonal?

Ferenc József bejelentette látogatását az egyik bosnyák ezrednél. Nagy sürgés-forgás keletkezett. A bakáknak szigorúan megparancsolták, hogy panaszkodni tilos, és ha őfelsége megkérdezi, hogy elég-e a koszt, azt kell felelni, hogy túl sok, még marad is belőle.

A szemle alkalmával a király valóban kikérdezett néhány katonát, és az egyik hatalmas termetű legénynek feladta a sablonos kérdést:

– Elég-é a menázsi?

– Hogyne, felség. Még marad is belőle.

– És mit csináltok azzal, ami megmarad?

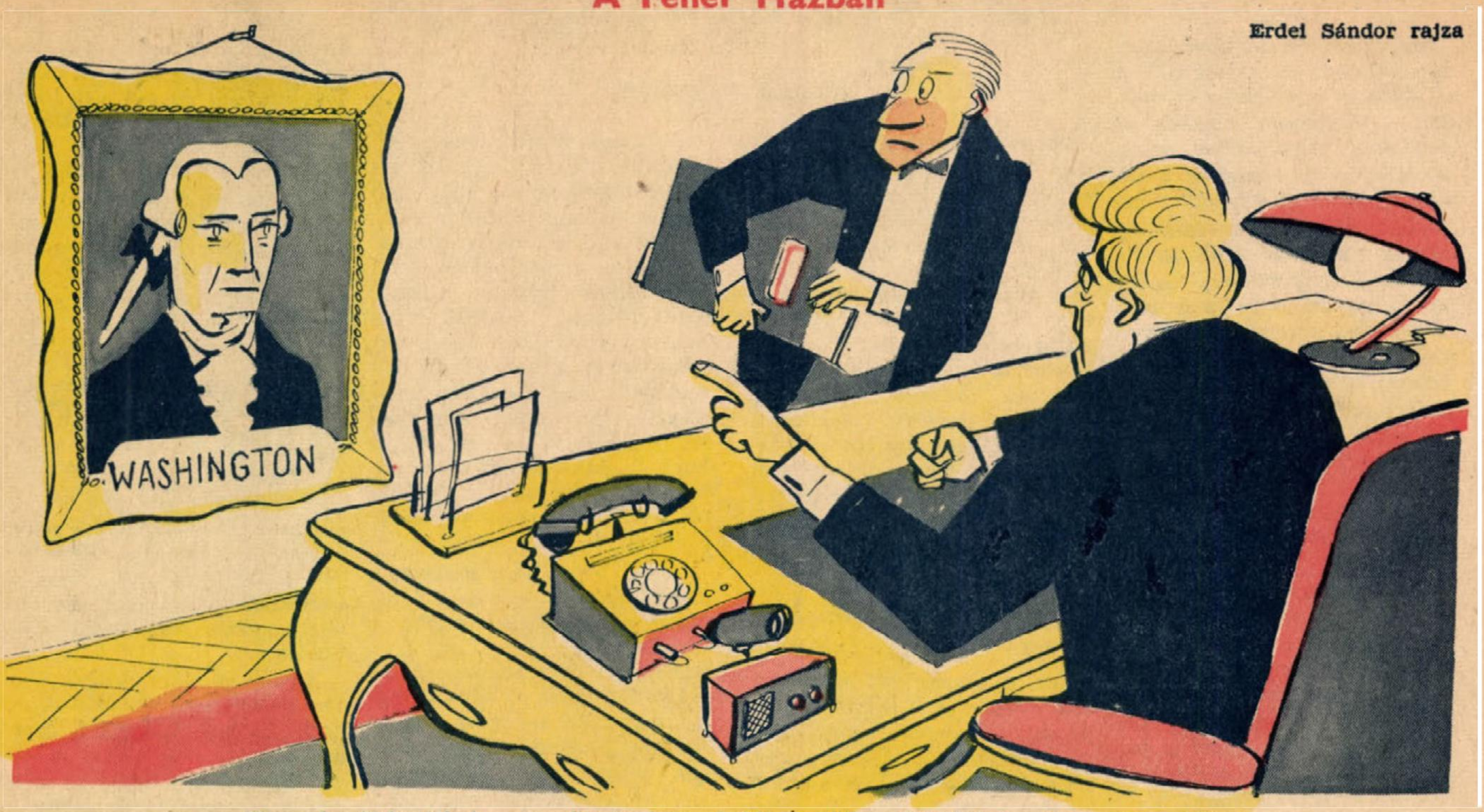
A katona a legnagyobb lelki nyugalommal válaszolta:

– Azt is megesszük.

E heti hirdetésünk

A Fehér Házban

Erdei Sándor rajza

Kennedy: Takarják le azt a képet, kérem! Nem tudok politizálni, ha folyton néznek!

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Elég későn hallottuk, mert még a K. U. K. kaszárnyaéletről szól.

Az őrmester rákiált a bakákra:

– Ki tudja nekem megmondani, hogy hány foknál forr a víz?

Az egyik közlegény jelentkezik.

– Alázatosan jelentem, száz foknál forr.

– Te buta zöldfülű bundás! A víz kilencven foknál forr!

Másnap újra megjelenik az őrmester, és nagy kegyesen odaszól a bakának:

– Igazad volt. A kilencven fok az a derékszög . . .

*

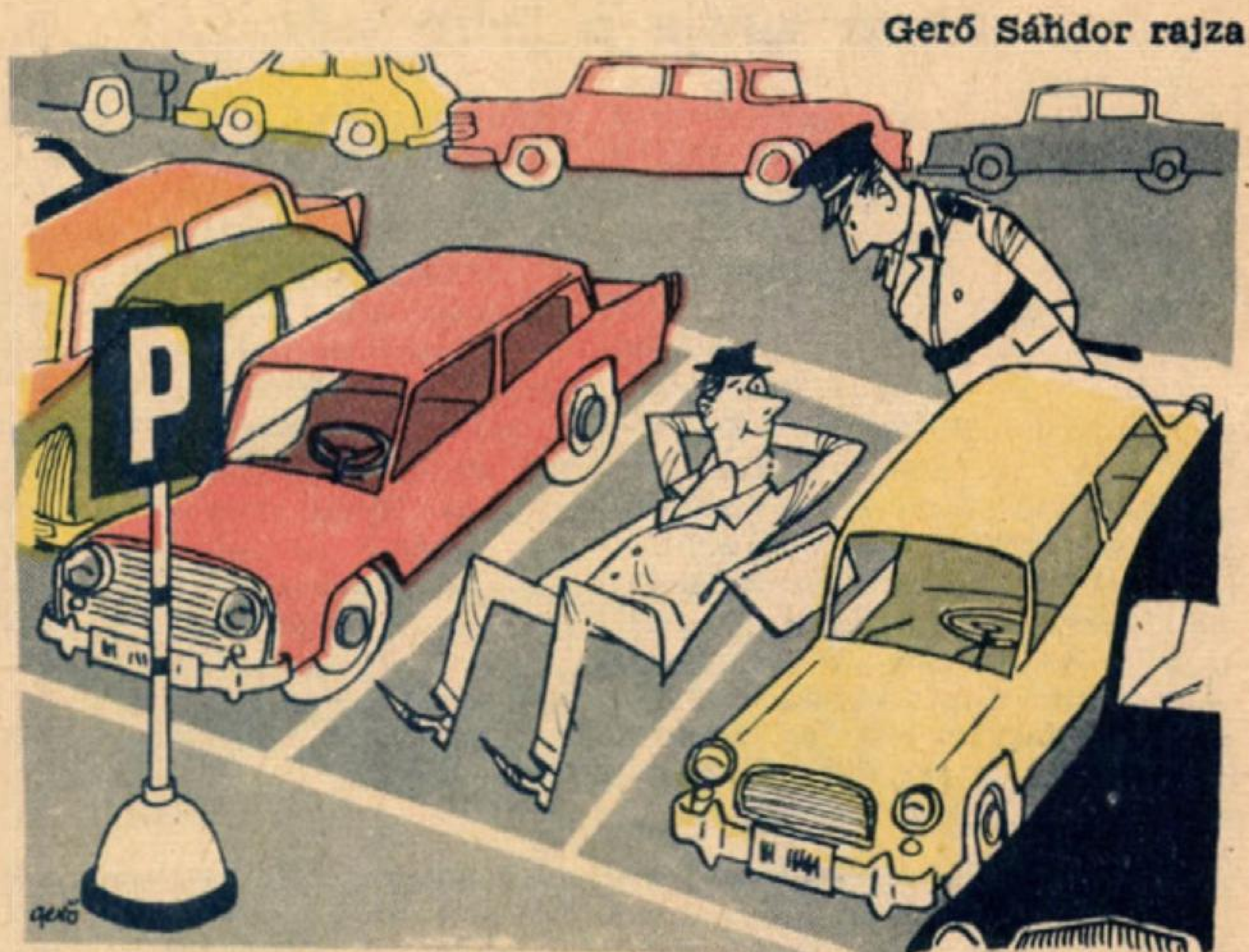
Pistika először volt az iskolában. Mikor hazajött, megkérdezték tőle:

– Nos, Pistike, hogy tetszik az iskola?

– Tetszik, tetszik – mondta a fiúcska –, csak az a baj, hogy elrontja az embernek az egész délelőttjét.

Előrelátás

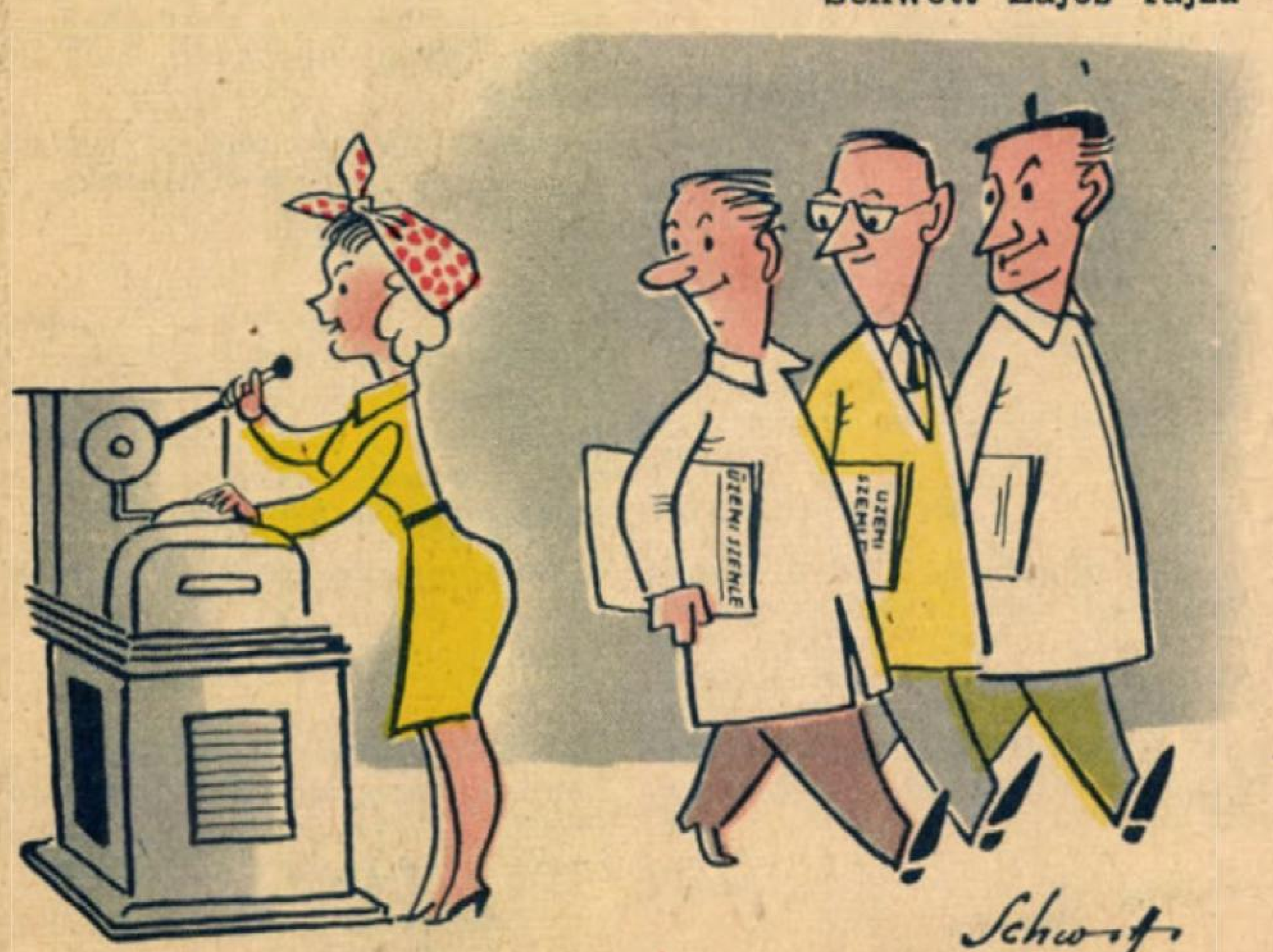
Gerő Sándor rajza

– Parkoló helyet foglalok magamnak! Jövőre én is kapok autót!

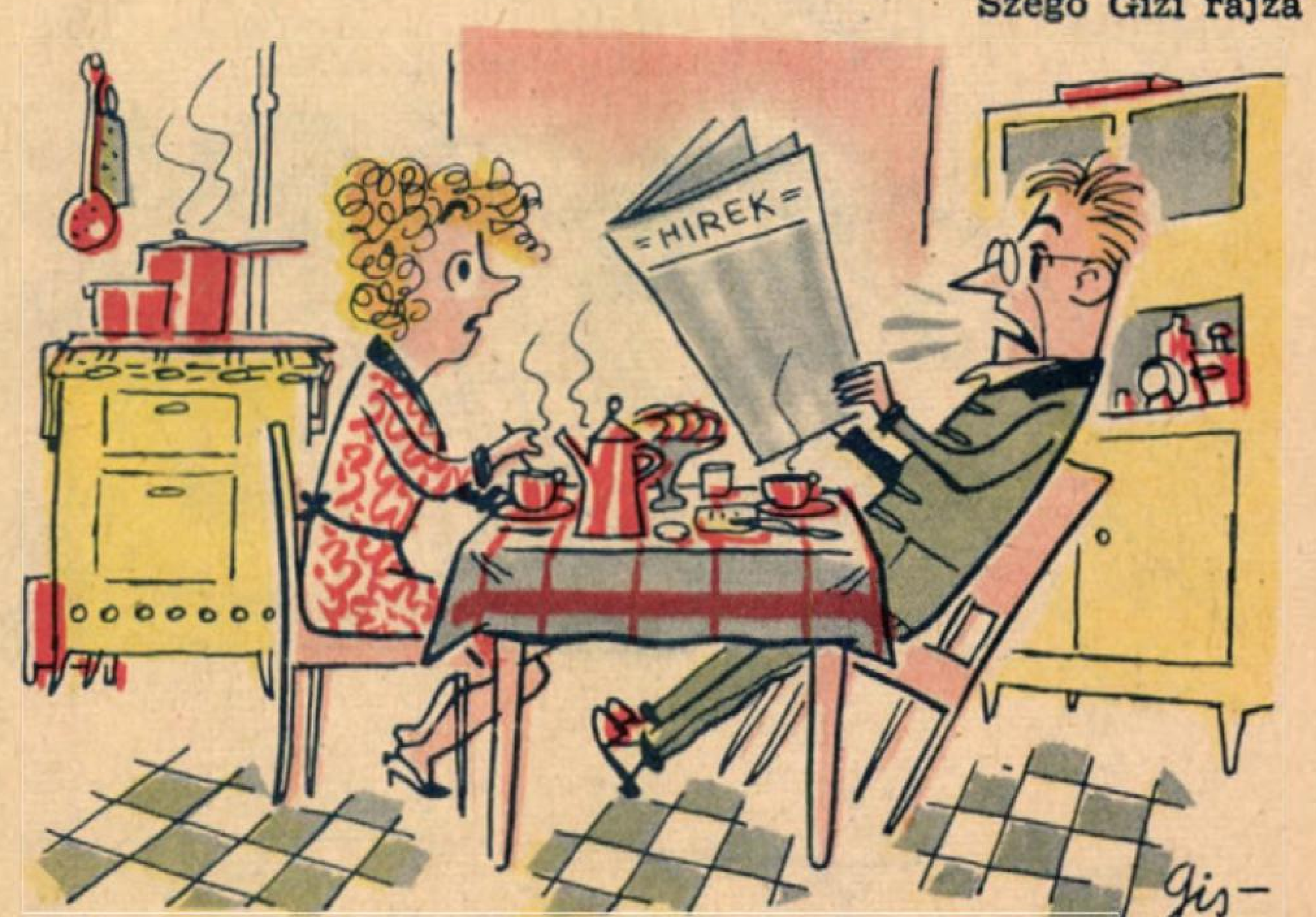
Üzemi szemle

Schwott Lajos rajza

Meglepetés

Szegő Gizi rajza

– Érdekes, ma egy űrhajót sem lőttek fel!

Legyen Világosság!

1960 januárja óta egyhuzamban láthatják az erzsébetiek a „Tatarozás miatt zárva" c. műsort a Világosság moziban. A produkció csapnivalóan rossz: A cselekmény vontatott, a főszerepben az építővállalat nehézkes, körülményes, lassú. A formát még csak valahogy lebontották nagysokára, de az új forma felépítése már nem megy. Nem sikerült a szinkron sem: a munka alkalmasint lassabban halad, mint az eredeti forgatókönyv előírása. A mozi látogatói remélték, hogy nem prolongálják ennyi időre ezt a siralmas képet: a fecskék azonban, amelyek az egész tavalyi szezonra bérletet váltottak a mozi eddig fénytelen neonbetűi között, úgy látszik, jobban ismerik az építőipart.

A türelmüket vesztett erzsébetiek már annyira elkeseredtek, hogy inkább megnéznék bármelyik magyar filmet, semmint a Luca zsöllyéjénél is lassabban készülő tatarozást kelljen még sokáig látniok.

(sy)

Le a bürokráciával

Drága talpalás

Múlt év őszén a VIII. kerületi Tanács egy nemes gesztussal és 36 000 forint költséggel parkíroztatta a Semmelweis kórház előtti homoktengert. A parképítő szakemberek mindent elkövettek, hogy ezt az agyontaposott terecskét a 36 000 forintos kereten belül üdévé zöldítsék. A feljavított talajt meghintették fűmaggal, belebújtattak egy kiserdőnyi díszcserjét, kővel körülszegélyezték a megmunkált és beültetett területet, aztán szocialista megőrzésre át-

adták a nagyérdemű közönségnek. Mikor a nagyérdemű közönség felfedezte, hogy – túlzott takarékossággal – még a szokásos egy szál pázsitvédő drótot is elspórolták a lába elől, rögtön beletalpalt...

Tavasszal azután, amikor jött a kikelet, és az illetékesek saját szemükkel látták, hogy ezen az agyontaposott területen semmi sem kele ki, újfent rászabadították a parképítőket, akik aztán újfent felásták, meghintették fűmaggal, pótolták a kirugdalt díszcserjéket, majd átadták ismét a nagyérdemű közönségnek, hogy használja egészséggel. Mikor pedig a nagyérdemű közönség újra felfedezte, hogy a szokásos egy szál pázsitvédő drótot megint elspórolták a lába elől, megint csak beletalpalt.

Ahogy én a pesti pázsittaposókat ismerem, ők taposni fognak a végtelenségig, ha csak az illetékesek fel nem fedezik a taposás hathatós ellenszerét. Az a két figyelmeztető tábla ugyanis, amely közhírré teszi a parktiprókra kiróható büntetés összegét – a legfrissebb lábnyomok szerint – hatástalannak bizonyult.

(b.)

Üzleti szabályzat

Mint az már több ízben előfordult, legutóbb is defektet kapott az autóbusz, amelyen hazafelé utaztam. Ezúttal egy 19-es gumija pukkadt ki az Alagút kellős közepén. Valahogy még kivánszorgott velünk a jármű az Attila utcai megállóhoz, ott azonban leszállították az utasokat, mondván: Tessék megvárni a következő 19-est! Mivel legtöbben a Déli pályaudvarig igyekeztünk, megkérdeztük: elfogadják-e vonaljegyünket a már-

is feltűnt 4-esen, amelynek odáig azonos az útvonala. Nem! – volt a rideg válasz. – Csak a következő 19-esen, így írja elő az Autóbuszüzem üzleti szabályzata.

Így hát közel negyedórát kellett önhibánkon kívül ácsorognunk. És kell mindig, és mindenkinek, és még többet is várakozhia, a még ritkábban közlekedő buszok defektje esetén.

(d—i)

Nem tudja a jobb kéz...

A jászberényi 54-es számú AKÖV kocsijával múlt év augusztusában tüzelőt szállíttattam a lakásomra. A 69 forint szállítási díjat a gépkocsivezetőnek kifizettem. Később felszólítást kaptam, hogy fizessek még 37 forintot, mert a gépkocsivezető rosszul számfejtett. Én nem fizettem, hanem reklamáltam, és kerestem az igazamat. Akkor megállapították, hogy a gépkocsivezető tényleg rosszul számfejtett, mert nem 69 forintot kellett volna fizetnem, hanem csak 59-et. Ezután levélben közölték velem, hogy 10 forintot visszatérítenek. (A levél ügyszáma: 1923/60. dec. 12.) A visszajáró 10 forint helyett azonban egy bírósági felszólítást kaptam, hogy fizessem meg a 37 forintot, valamint annak 15 forintos kamatját. Ha az én visszajáró 10 forintom is ilyen szépen kamatozik, akkor az egyéves jubileumra megérem, hogy a jászberényi AKÖV tartozása fejében ingyen hozza haza ez évi tüzelőmet.

Czinege Károly
Jászberény
Érhát u. 4.

Új dohánybolt — bizonytalan ideig zárva

A Villányi út és az Elek utca sarkán tavaly épült OTP házban még karácsony előtt megnyílt egy húsbolt és egy korszerűen, ízlésesen berendezett önkiszolgáló Közért. A házban levő harmadik üzlethelyiségben – tekintettel arra, hogy a környéken iskola ugyan van, de semmiféle Ápisz vagy papírárubolt nincs – egy olyan dohánybolt megnyitását tervezték, amelyben papíráru és iskolaszer is kapható. Ezzel megkímélnék az iskolás gyerekeket attól, hogy egy füzetért, vagy egy ceruzáért elgyalogoljanak, esetleg három villamosmegállót utazzanak a Móricz Zsigmond körtérig. Az üzlethelyiséget hónapokkal ezelőtt berendezték, a pultok a helyükön vannak. A „Dohánybolt" felirat is régóta díszíti a szépen kitakarított üzlet bejáratát – csak éppen zárva van az ajtó. A környék lakói nem értik: mi akadályozza a bolt megnyitását?

F. A.

Bűnügyi tudományos tankönyv jelenik meg

Várnai György rajza

Az érdekeltek hozzászólnak

„A felirat és ami mögötte van" című bírálatuk írójának igaza van. A hiba kijavítása, a neonok kicserélésével rövidesen megtörténik.

Divatcsarnok Állami Áruház

✱

„3 × 1 = 0" című cikkük alapján megállapítottuk, hogy a cipőnek rejtett hibája volt. Intézkedtünk, hogy a vevő a pénzét visszakapja.

Kisipari Szöv.
Országos Szövetsége
dr. Kertai Tibor s. k.

✱

Egy propaganda-kiadványunk; amelyben több helyesírási hiba volt, „Nyelvlecke" című cikkükben jogos bírálatot kapott. Köszönettel vesszük, és következő kiadványaink szövegezésénél igyekszünk nagyobb gonddal eljárni.

Könnyűip. Min. „MÉH" Iroda
Korda László
csop. vez.

„Keretszerződés" című bírálatuk megjelenése óta a munka nagyobb iramban halad, és remény van a nyárelejei befejezésre. Köszönjük, hogy az építkezés meggyorsítását elősegítették.

Szőlészeti Kutató Intézet Kísérleti Gazdasága

✱

„Téves kapcsolás" címen megjelent bírálatuk alapján, a 13. számú boltunkat figyelmeztettük az árukapcsolás jellegének azonnali megszüntetésére. Köszönjük az építő kritikát.

Vasmegyei Iparcikk Kisker. V.

✱

„Féliratok" című bírálatukkal kapcsolatban közlöm: Az időszerűtlen figyelmeztető táblák eltávolítása iránt intézkedtem.

Budapesti Postaigazgatóság
Dejcsó Gábor igazgató

MOLEKULÁK

Tavaszi influenza

Lázasan fekszem – jártányi, de ültényi, sőt még olvastányi erőm sincs. Így hát csak a régi családi fényképeinket nézegetem.

Ni, ezen kétéves lehetek... Állok! Meg sem kapaszkodom semmiben!! Mily erős férfi voltam hajdan!

Egység

Robog a távolsági autóbusz. Vasárnap délután. A sofőr bekapcsolja a rádiót: éppen vége a szünetnek. „Kossuth rádió, Budapest. Híreket mondunk." Az öreg néni, akinek ülése fölött van a hangszóró, élénken tiltakozik:

– Zárja csak el. Nem tudok aludni!

– Dehogy zárja el, meg akarjuk hallgatni a híreket! – szólalnak meg mások.

– De igenis, tessék elzárni!

– El ne zárja!

– Zárja el!...

Vége a híreknek. Kezdődik a meccsközvetítés.

Minden vita megszűnik. Az öreg néni, akinek ülése fölött van a hangszóró, előreszól a vezetőnek:

– Hangosítsa már föl egy kicsit, édes fiam!

Lélektani sajátosság

A tömeg csigalassúsággal topog kifelé a moziból. Az utcára vezető kétszárnyú kapunak csak az egyik szárnya van nyitva – ott természetesen kétszereződött a tumultus.

– Miért nem nyitják ki a másik szárnyat is?!

– Ott van a kezük ügyében a rigli, de neadjisten, hogy valaki is venne magának annyi fáradságot! – hangzik innen is, onnan is a kaputól távolabb tipegők egyöntetű rosszallása.

Aztán ők is odaérnek, és ők se nyitják ki.

Műveltség

A műveltség is csak akkor teljes öröm, ha minél gyakrabban fitogtathatja az ember.

Én jelenleg egy természetrajzi tárgyú könyvet olvasok, és hiszem, nemhiába.

Legalábbis nagyon remélem, hogy egy reggel égnek meredő hajjal rohan be irodámba valaki:

– Tiszai kartárs, egy elefánt van az irattárban, és ormányával garázdálkodik az akták között!!!

Mire én szakszerűen megkérdezem:

– Afrikai vagy indiai az elefánt?

– Miért fontos ez most, az ég szerelmére?! – kérdezi meg ámultan az illető.

És akkor én a vállára teszem a kezemet, és azt mondom könnyed köhintéssel:

– Mert az indiait, barátom, könnyebb megszelídíteni.

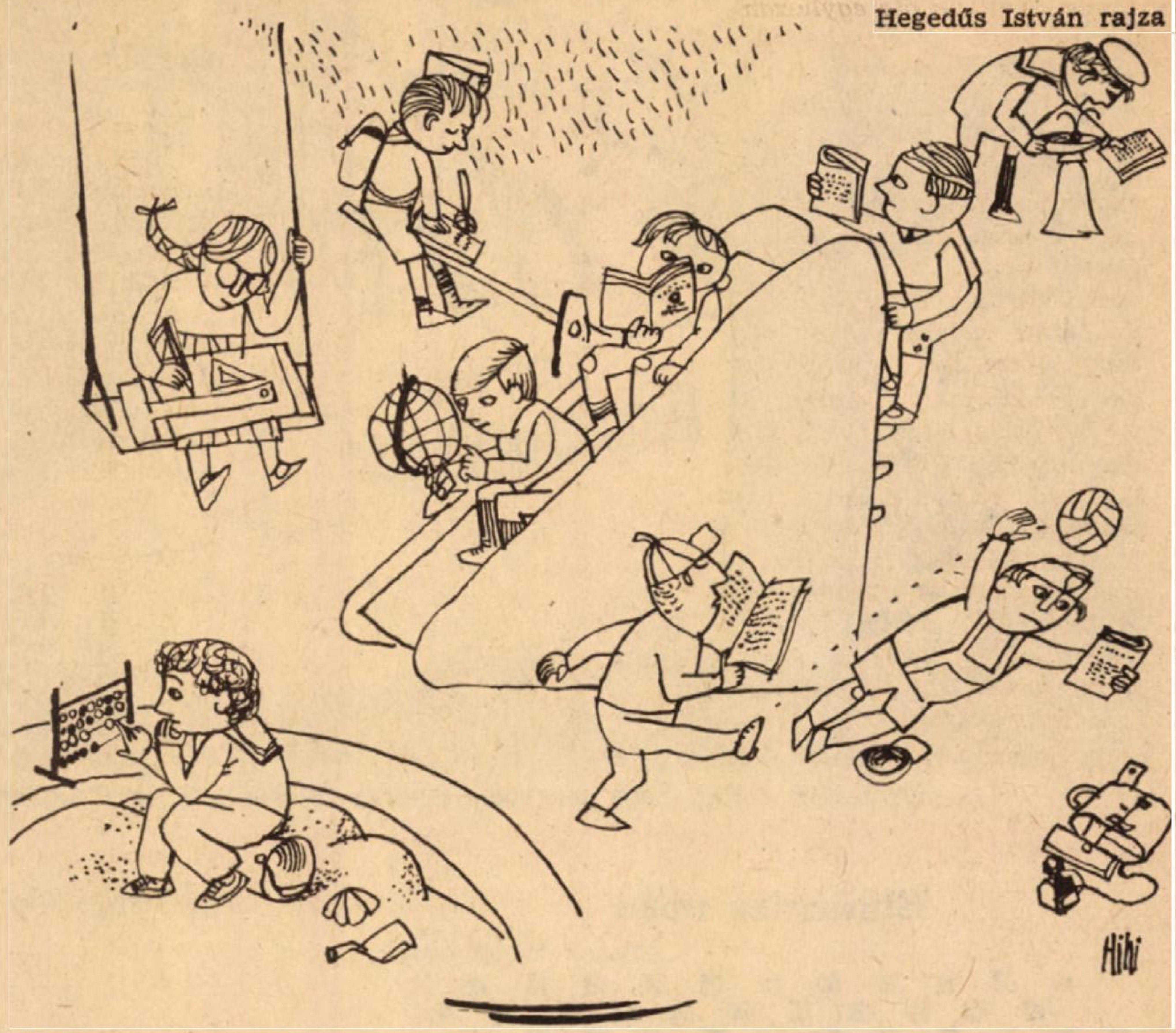
Orvosi tanács

Más testi és lelki doktorok sikerein felbuzdulva, én is megnyitottam tanácsadó rovatomat. Elsőnek „Egy kétségbeesett ügyintéző" jeligére üzenek: Akinek tagjai gémberedésre hajlamosak, ne üljön hónapokig egy ügyiraton.

(dunai)

Túlterhelt kisdiákok

Hegedűs István rajza

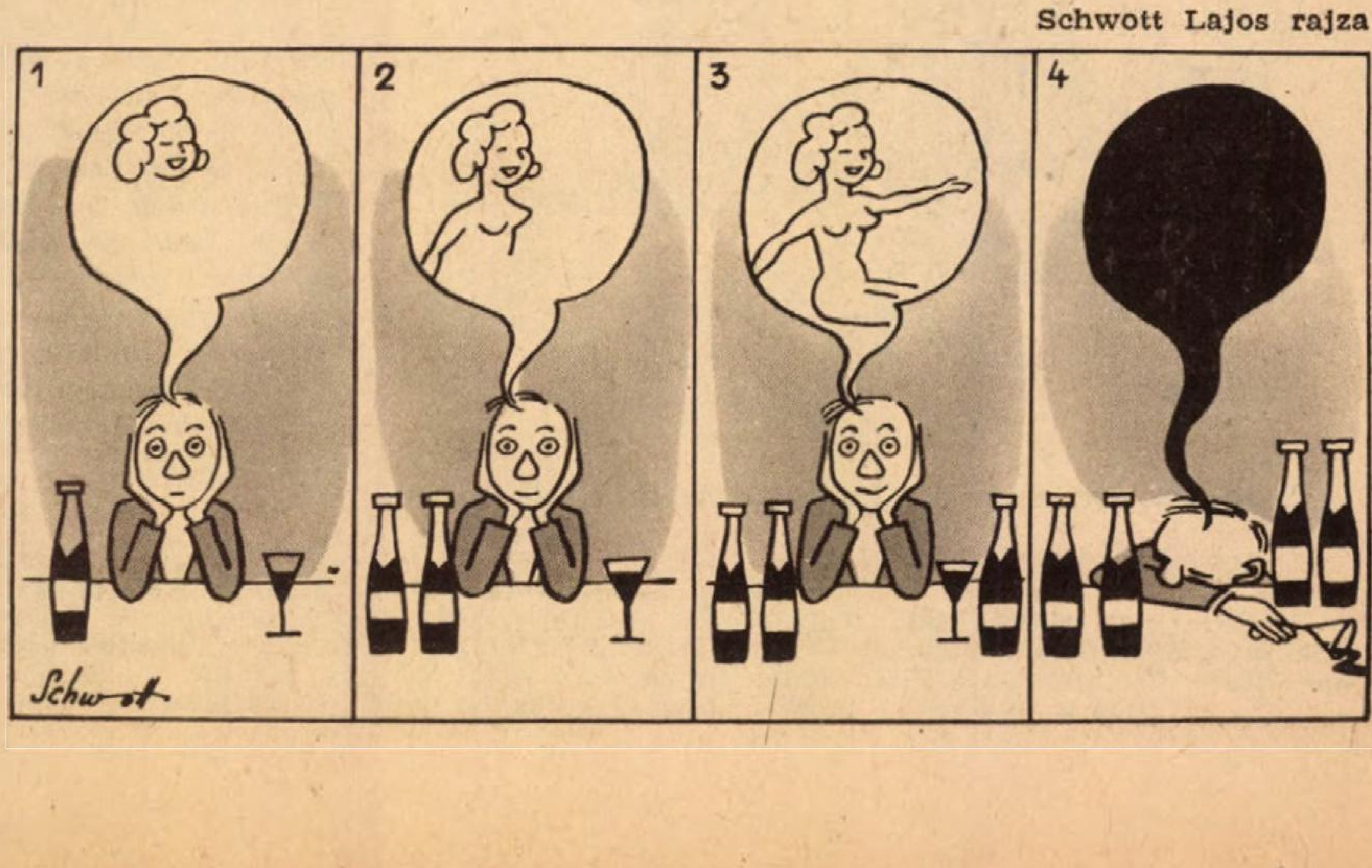
Fásítási hónap

Kaján Tibor rajza

Alkoholmámor

Schwott Lajos rajza

Jó alkalom

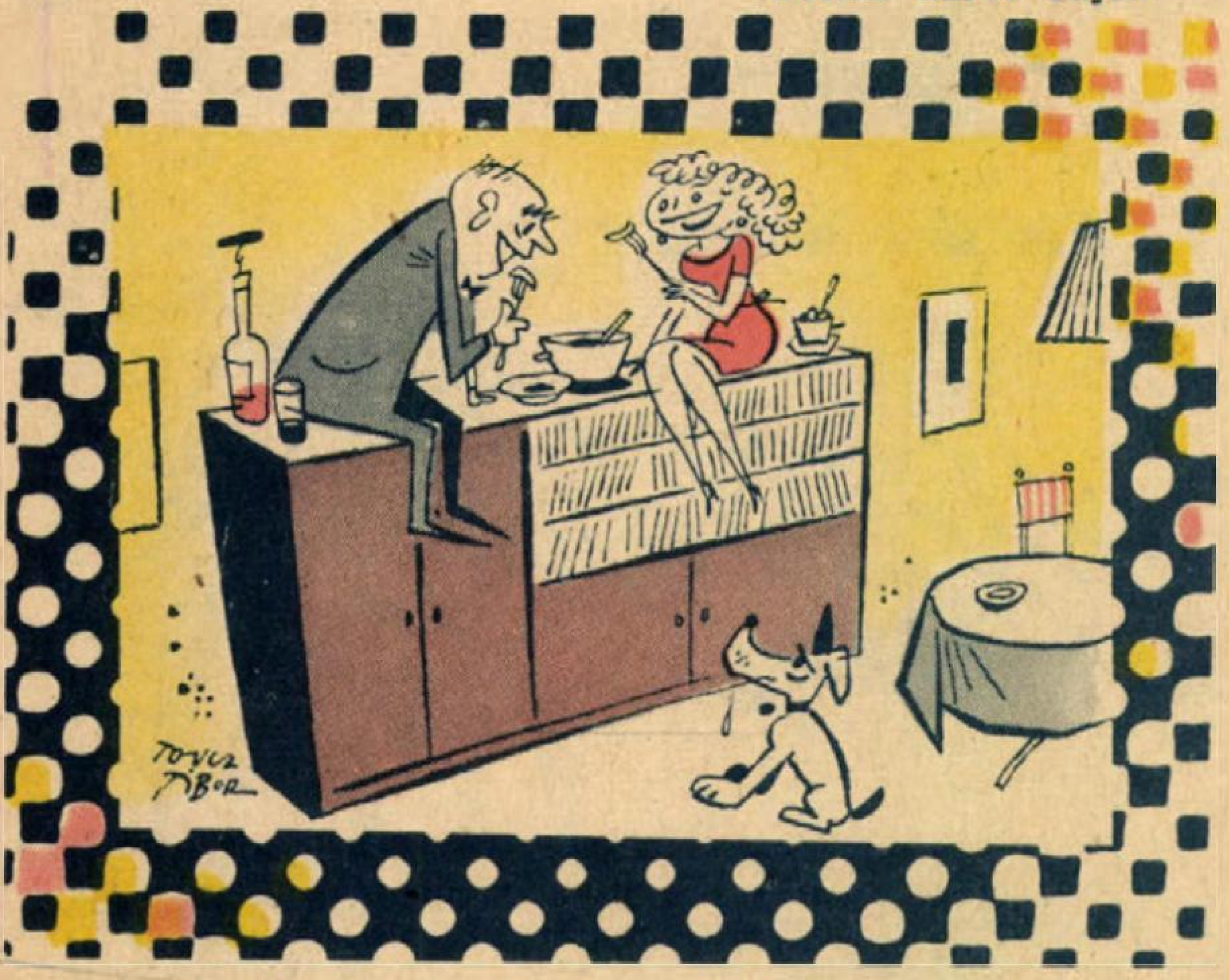
Pusztai Pál rajza

– Ne tessék szólni, hogy már befejezték a felvételt! Ilyen szorgalmasan még sohasem kapáltak!

Ebmentes ebéd

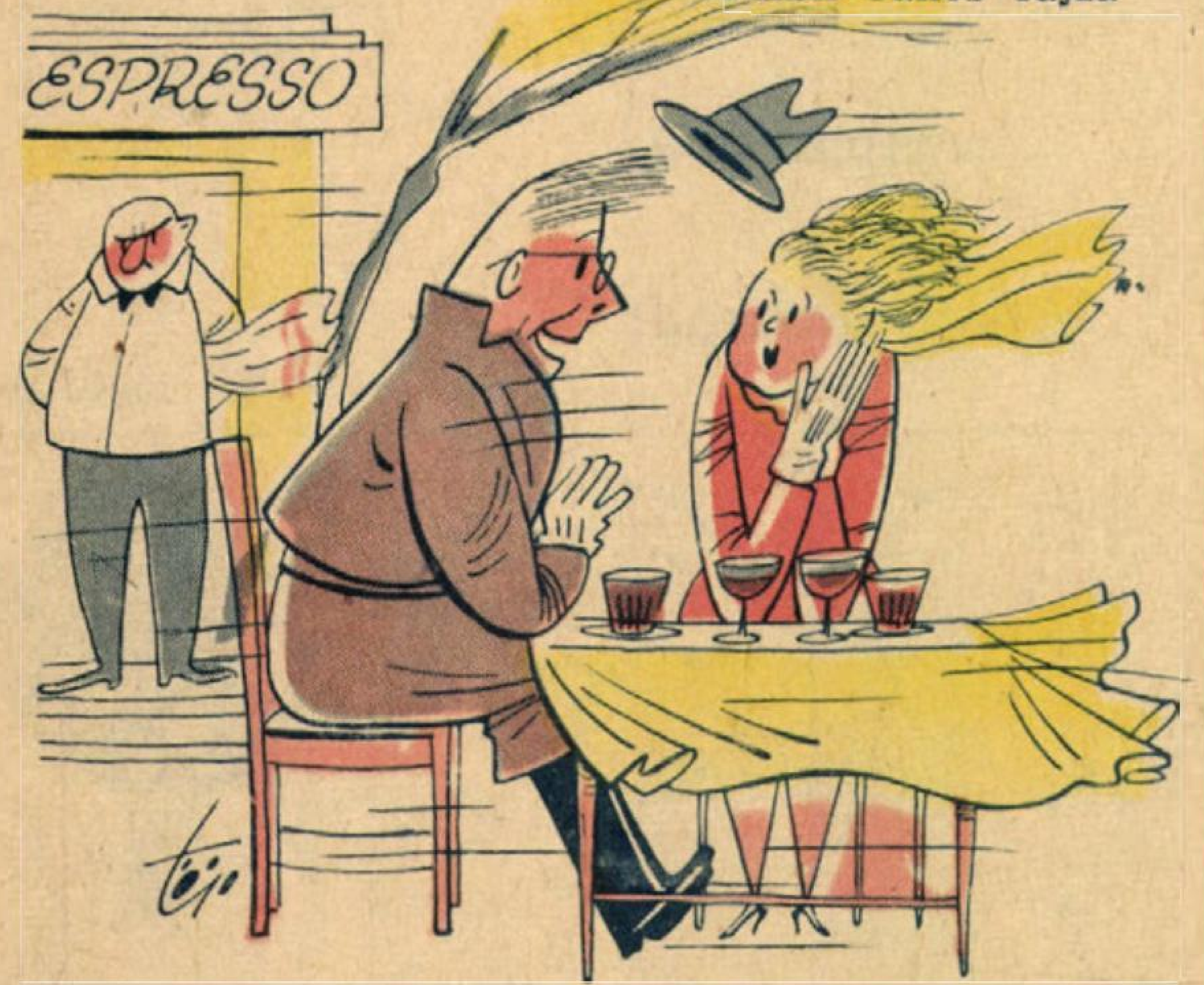
Toncz Tibor rajza

– Na, látod, erre előbb is rájöhettünk volna!

A természet lágy ölén

Török János rajza

– Hiába, szívem, ez már a tavasz! Vége a jó időnek!

Nagyezsda Cserepanova:

Az előadó esete

Sűrű nyírfák árnyában
sorjáznak a padok,
előadásra gyűltek
serény kolhoz-tagok.

Ömlött a szó és őrölt
a végtelen malom,
rájuk borult a csendes,
halálos unalom.

Már mindenki meglógott,
csak két öreg maradt.
Az előadó boldog,
hajnalig papolhat.

Mint mondtam, boldog ember,
és egy kicsit hiú.
— Nem fáradtak-e még el?
— Beszélj, beszélj, fiú!

Felkelt a sápadt hold is
a kerti fák fölött.
— Barátaim, még mindig
nem fáradtak önök?

— Ugyan!... Dumálj csak, hékás,
dumálj, mi hallgatunk.
Éjjeli őrök volnánk,
amúgy sem alhatunk.

Oroszból fordította
Pogonyi Antal

Tranzisztoros munkahely

Az amerikai lapok beszámolnak arról, hogy a zsebben hordható, sőt szivarzsebben is elférő tranzisztoros rádiók tűrhetetlenné teszik a munkahelyeket. A dolgozóknak ott van a zsebükben az apró rádió, s munka közben is hallgatnak valamit, a nők zenét vagy divathireket, a férfiak főleg sportközvetítéseket. Az országos baseball-bajnokság idején a hivatalokban minden ügyintézés izgalmas sportközvetítések közepette zajlott le. Mivel a főnöknek is van tranzisztoros rádiója, összeütközésre csak akkor kerül sor, ha a főnök mást akar hallgatni, mint beosztottjai.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.1679 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.